

PONY WEST

BROJ 31

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

BEULA, DIVLJA MAČKA

SR Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2,00 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr

Teks Gordon

BEULA, DIVLJA MAČKA

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
BEULA, DIVLJA MAČKA

XXXI epizoda

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

© by Bones and DEN PRESS

**PONY-WEST-BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 31
MART 1984.** Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Sterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 711-073 prodaja. Telex: 23731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gor. Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-06-101-257300-03292. Štampa »Glas« Beograd, Vlajkovićeve 8.

PONY WRESTLING

BUČ, KASIDI I KID

Teks Gordon

BEULA, DIVLJA MAČKA

Gundajući sebi nešto u nedra, Kid oprezno zakorači na stazu posutu sitnim kamenjem, vukući umornog konja za sobom. Osmehnuvši se, Buč pođe za njim. Imao je dosta muke da svoju životinju privoli da nastavi mučno hodanje zasutom stazom.

Obojica su bili napeti do krajnjih granica, iako nijedan to ni za živu glavu ne bi priznao. Njihovi refleksi, izoštrjeni životom u prirodi i stalnim poterama, i ovoga puta bili su spremni da reaguju i na najmanji znak opasnosti.

Ali do njih nije dopirao nikakav šum, sem povremenog tihog kotrljanja ponekog zaostalog kamena niz liticu.

Ili ih je to možda neko pratio po

stenama?

Buč umorno odmahnu glavom. Ali oni njega ne vide prema već tamnom nebu, ni nepoznati protivnik svakako ne može videti njih u potpuno mračnom uskom prolazu među stenama. Bar neko vreme bili su potpuno sigurni.

Sve dok tajanstveni protivnik ili protivnici ne smisle neki novi trik . . .

Prolaz među stenama iznenada se proširio i postao još strmiji. I oni i njihovi konji nekoliko puta su se okliznuli na toj strmini.

Srećom, to nije potrajalo dugo. Buč je sa olakšanjem primetio da im pod nogama više nije kamen. Kao da su i konji veseliije zakoračili po tlu prekrivenom gustom, su-

vom travom.

Kid je zastao i duboko udahnuo. Činilo mu se da čak ni vazduh nije više onako suv; mora da se u blizini nalazio potok ili reka.

Njegov konj nije mu dozvolio, međutim, da zastaje. Tiho zarzavši, životinja ga je nepogrešivo povukla ulevo. Njen osetljivi njuh mnogo pre Kida osetio je na kojoj se strani nalazi voda.

Potok se nalazio stotinak jardi dalje, iza uske šumice koja se kao tamna masa razaznavala u mraku. Imali su muke da zadrže konja kad su bučno projurili kroz šiprag. Buč opsova kroz stisnute zube.

Ako se neko nalazi u blizini, neće mu biti teško da zaključí gde su on i Kid...

»Ali, do đavola s tim«, odmahnu rukom. »Ako treba da umrem, ne moram bar od žeđi crknuti!«

Zahvalno je spustio čitavo lice u mlaku vodu, nekoliko koraka uzvodno od svog konja. Pio je dugo, zastajući samo da predahne, a onda se sa uživanjem umio da spe-re bar deo prašine sa umornog lica.

– Prokletstvo, ovo je dobro – čuo je Kida kako uzdiše u tami nekoliko koraka dalje.

– Đavola je dobro – procedi Buč. – Tek sada osećam koliko sam gladan...

– Uskoro ćemo jesti – uteši ga ortak. – Do prvih kuća nema više od stotinak jardi.

– Ko zna? – uzdahnu Buč. –

Može nam se dogoditi da zagrizemo samo metak, pazi šta sam ti rekao.

– Prestani da kukaš! – dobaci prezrivo Kid. Odmakao se od potoka i seo na obalu, udobno se oslonivši na jedno stablo i ispruživši svoje duge noge. – Šta ti je, Buče? Malo olova tebe ranije nije moglo da uplaši...

– Malo nije – s'loži se Buč – ali previše olova nikada mi nije bilo po ukusu.

Preturao je po džepovima da izvuče duvankesu. Onako žednom, suvih usta, pušenje mu nije ni na pamet padalo, ali je sada sa uživanjem povukao prvi mirišljivi dim iz debele cigarete.

– Daj i meni jednu – leno dobaci Kid sa svog mesta.

Buč se sa umornim uzdahom spusti kraj njega u travu i dobaci mu duvankesu.

Nekoliko minuta pušili su ćutke. Konji su se odmakli nešto dalje, sa uživanjem pasući meku travu oko potoka. Taj zvuk podseti Buča da ni sam odavno ništa nije pojeo. Gotovo u istom trenutku, creva mu zakrčāše.

– Oho! – nasmeja se Kid. – Da nisi progutao i neku žabu, Buče?

– Možda i jesam – progunda ovaj. – I to gladnu.

– Idemo onda – Kid lako skoči na noge i pođe prema svom konju.

Zastao je u pola koraka i ruka mu je munjevito poletela prema pojasu.

Bila je to jedna od retkih prilika kad je nekome uspjelo da iznenadi Sandens Kida, čak i ovako umornog.

Povremeno je i to ponekom uspjelo ...

Iz mraka je dopro jasan metalni zvuk zatvarača puške. Buču se učinilo čak i glasniji nego obično.

– Ni pokreta! – prosiktao je neko šapatom.

U istom trenutku nešto tvrdo zarilo se Buču u leđa i on je rezigniranim pokretom odbacio opušak.

»Tako nam i treba«, prolete mu kroz glavu, kad mislimo samo na vodu i hranu ...«

Pogledom je potražio Kida, koji je poslušno stajao na obali, ruku upola podignutih uvis. I njihovi konji prestali su da papsu. Sada su stajali podignutih glava, kao da očekuju rasplet događaja u mraklom mraku.

Neko je prilazio Kidu sa leđa, neka nejasna tamna senka, ali Buč nije imao vremena da upozori prijatelja. Gotovo u istom trenutku, nešto se sručilo na njegovu glavu sa treskom od koga mu je u ušima zazvonilo.

Kako su samo uspjeli da dovuku onu stenu sa litice?

Ta apsurdna pomisao bila mu je posljednja pre nego što je utonuo u neprozirnu tamu ...

* * *

Svest mu se vraćala postepeno,

u bolnim talasima koji su polazili odnekud sa potiljka i širili se po čitavom telu. Buč uspe da natera sebe na neki promukli zvuk kroz stisnute zube, nadajući se da će mu to bar donekle olakšati bol.

Nije pomagalo, i on mudro odustade od stenjanja. I na najmanji napor, novi talas bola prošao bi mu kroz glavu. Oprezno je opipao potiljak prstima, gotovo spreman da pod njima otkrije meku krvavu masu, ali je sa olakšanjem shvatio da tu nema čak ni čvoruge.

»Kundak«, pomisli. »Prokleta tvrd neki kundak!«.

Šta li je sa Kidom?

Stisnuvši zube, on natera sebe da otvori najpre jedno pa drugo oko. Ništa ... samo mrkli mrak. I kamen na kojem je ležao. Ponovo zatvorivši oči, Buč počeo da pipa jednom rukom oko sebe.

Trgao se kada je napipao nešto meko kraj sebe. Meko i toplo ...

– Kide?

Niko mu nije odgovorio, ali Buč shvati da onaj škripavi zvuk koji se neprestano mešao sa zujanjem u njegovoj glavi potiče od nečijeg hrikanja.

Sa mukom se uspravio u sedeći položaj, oslonivši se leđima o hladan kameni zid. Čvrsto je stisnuo glavu obema rukama pre nego što se odlučio na glasniji poziv.

– Kide!

U glavi mu je bubnjalo. On opsova u sebi, ne usuđujući se da to učini glasno.

– Šta je bilo?

Promukli i umorni glas, ali svakako glas Sandens Kida.

– Gde smo, do đavola? – prostenja Buč.

– U mraku.

– To vidim, prokletstvo! – slabašno se isceri Buč. – Šta je ovo, neki podrum?

– Aha.

– I tebe su tresnuli po glavi?

– Uf! Dva-tri puta ...

Buč se morao nasmejati, iako je to ponovo izazivalo bol. Sandens Kid imao je glavu tvrđu od bizona, i morao se u ovom času osećati mnogo lošije od njega.

– Koliko ih je bilo?

– Otkuda znam, do đavola?

– Šerif?

– Ne bih rekao – prostenja Kid, uspravljajući se i sam u sedeći položaj. – Ovo ovde ne liči mi na zatvor. Daj mi jednu cigaru.

– Savij sam. Nemam snage da izvučem duvankesu iz džepa.

Buč je neko vreme ćutao, glave oslonjene na hladni kameni zid, strpljivo čekajući da se bolovi stišaju. Prenula ga je Kidova glasna psovka.

– Šta je bilo?

– Uzeli su mi i šibice, do đavola! Pogledaj kod tebe.

Buč laganim pokretom dodirnu džep košulje.

– I meni su uzeli šibice, Kide. Ako znaš neki način da zapališ cigaretu bez šibice, javi mi. Puši mi se ...

Do njega dopre, glasno stenjanje i šuštanje odeće o zid. Kid se s mukom uspravio, pipajući oko sebe.

– Tražiš šibice? – s razumevanjem dobaci Buč. Bol u glavi kao da je malo popustio.

– Ne, do đavola! Tražim vrata. Valjda će čuvar imati šibice kod sebe.

– Ako je ovo zatvor.

– Šta bi drugo bilo? – besno dobaci Kid. – Vrata su ovde ...

Buč ponovo stisnu slepoočnice jer je Kid pesnicama zabubnjao po debelom drvetu.

– Hej, ima li koga?

Sa druge strane vrata ništa se nije čulo, pa Kid odustade nekoliko trenutaka kasnije.

– Dođi malo ti da lupaš, Buče, do đavola! Glava mi puca!

– Ne mogu – prostenja Buč. – Ni meni nije ništa bolje ...

Po zvuku je zaključio da se Kid ponovo srozao i ostao na podu leđima oslonjen o vrata.

– Baš bi mi sad dobro došao jedan viski – uzdahnu. A opet sam i žedan ... One barabe nisu mi dozvolile ni da se napijem kao čovek!

Pridržavajući glavu, Buč se usudi da se lagano uspravi uza zid. Ostao je tako nepokretan ne oliko trenutaka, a zatim krenuo duž zida na suprotnu stranu od Kida, pipajući rukama pred sobom.

Taj bolni izlet potvrdio je ono što je već bio zaključio: odaja u kojoj su se nalazili bila je mala i uska, sa vlažnim kamenim zidovima i

neravnim podom. Svežiji vazduh dopirao je spolja na jednom mestu, ali Buč nije uspeo da dosegne do prozora čak ni kada se propeo na prste.

– Kide ... dođi ovamo.

– Šta je? – mrzovoljno dobaci ovaj.

– Dođi, do đavola! Našao sam prozor.

– Pa?

– Da pogledam. Možda može čak i da se izađe, prokletstvo!

– Videćeš samo mrak – zloslutno procedi Kid, približavajući se laganim korakom preko prostori-je. – Gde si?

– Ovde – Buč ga dohvati za ruke.

– Pomozi mi da se popnem i provirim.

– A, ne! – Kid gotovo odskoči od njega. – Nemam snage za takvo nešto. Ti zaboravljaš koliko si težak, Buče!

– Ne zaboravljam – isceri se ortak – ali ni ti ne zaboravi da je sada red na tebe. Misliš da je meni bilo lako dok sam te držao na onoj steni?

Rezignirano uzdahnuvši, Kid se čitavim telom osloni na zid ispod prozora. Posle dva bezuspešna pokušaja, Buč uspe da se podigne, oslonjen jednom nogom na Kidove isprepletane prste.

Zaista, nije se videlo ništa, ali je i dodir rukom bio dovoljan da uništi sve Bučove nade.

Kroz taj prozorčić možda bi se samo veverica mogla provući...

Obojica su klonuli uza zid, rame uz rame. Nijedan nije imao snage za nova istraživanja po uskoj prostoriji.

– Šta da radimo? – upita Buč nekoliko trenutaka kasnije.

– Da spavamo – predloži umorno Kid.

– Izgleda da nam ništa drugo i ne preostaje – složi se Buč posle nekoliko minuta napornog razmišljanja, koje mu je kao plod donelo samo nove bolove u glavi. – Prokletstvo, što je hladan ovaj kamen...

Kid nije odgovorio. Oprezno se pružio pored njega, kao da traži neko mekše mesto na hladnom podu, a zatim je nešto nerazgovetno progundao sebi u bradu. Nekoliko trenutaka kasnije, čulo se njegovo bučno hrkanje.

Uprkos umoru, Buč nije uspevao da zaspi. Širom otvorenih očiju zurio je u tamu, otprilike u pravcu onog prozorčića na zidu, rešen da dočeka prve zrake sunca i bolje osmotri neobični zatvor.

A onda će mu, valjda nešto pasti na pamet. On i Kid će se izvući iz ove rupe, pa makar ih pred vratima čekaklo i deset šerifa!

Neugodno krčanje u stomaku podseti ga da još ništa nije pojeo i on se malo zgrči u sedećem položaju. Život ga je naučio da čak i glad prihvata sa filozofskim mirom čoveka Zapada koji je tu lekciju naučio od Indijanaca. U takvim prilikama uvek je nastojao da

misli na nešto drugo, privlačnije od hrane.

Jedini problem je bio u tome što je takvih stvari bilo malo ... prijateljstvo, žene, viski, novac ... I ne slučajno, novac je bio tek na četvrtom mestu.

»Zaista čudno za profesionalne pljačkaše banaka«, gorko se osmegnu Buč u sebi. »Upravo je to, izgleda, razlog, što i nemamo mnogo uspeha«. Mada je bilo i drugih opravdanja, zahvaljujući novinama i gomili poternica koje su šerifi vredno štampali, lica Buča Kasidija i Sandens Kida postala su isuviše dobro poznata. Mali su bili izgledi da dođu do krupnijeg plena u nekoj od velikih banaka, gde su tvrdi i opasni čuvari dobro motrili na svakog. Ostajale su im samo bedne provincijske banke, u kojima se retko kad i nalazilo više od nekoliko hiljada dolara.

I nekako su uvek uspevali da potroše taj novac gotovo istom brzinom kojom su ga i stekli. Zapad je brzo napredovao, ali je ono što su njih dvojica zahtevali još bio luksuz, i moralo se dobro platiti. Naravno, bilo je i jeftinijeg viskija i jeftinijih žena, ali su njih dvojica, s pravom, ili ne zahtevali samo najbolje ...

»Prokletstvo, kakva je ovo rupa!«, s gorkim besom pomisli Buč. Zavidljivo je pogledao u pravcu iz kojeg je dopiralo Kidovo hrkanje. »Ovaj Kid ponekad baš nema razumevanja. Spava i ne pri-

mećuje da ja ni oka ne mogu da sklopim. Da je neki prijatelj, sad bismo mogli popričati o dobrim starim vremenima«.

Ili o Boliviji ... Amerika je postala previše civilizovana, previše organizovana država, u kojoj je zakon, čak i na Zapadu, sve češće vodio glavnu reč. Sve velike bande bile su sistematski uništene, ostajali su samo retki pojedinci, kao on i Kid, koji su nekako uspevali da izbegnu postavljene zamke ...

»Za sada se nekako provlačimo«, pomisli Buč, »ali ni to ne može potrajati večito ... Kada bismo bar mogli doći do više para odjednom!«

Ruka mu mahinalno pođe prema džepu i on sa iznenađenjem shvati da mu nisu oduzeli novac pre nego što su ga zatvorili u ovu ledaru.

Čudno ... sav novac uhapšenika obično je postajao zakoniti plen šerifa i njegovih pomoćnika.

Uopšte, sve je bilo čudno na ovom mestu. Najpre onaj neobjašnjivi napad na putu, odronjavanje stena tamo gde su ih bez muke mogli izrešetati mecima. Pa i tamo, kraj potoka ...

Kao da su se napadači više plašili od napadnutih ...

Buč se malo udobnije namesti uz neravni zid i misli mu odlutaše do Redvuda i ljupke gospođe Karlton, vlasnice svratišta u kojem su odseli da bi pripremili pljačku banke.

Buč uzdahnu. Stvar sa gospodom Karlton izvanredno je napredovala, ali je, po običaju, Kid sve pokvario svojom brzopletošću. Mada mu se i može oprostiti: oni momci u banci prosto su prekli- njali da budu opljačkani...

Misleći na duboke, tamne oči gospođe Karlton, Buč zadrema sa osmehom na grubom licu...

* * *

Kada je ponovo otvorio oči, u prostori-ji je bilo mnogo svetlije. Kroz prozorčić iznad njihovih gla-va dopirali su topli zraci sunca pa je unutra postajalo ugodnije.

»Ovo mesto nije loše kad počnu vrućine«, pomisli Buč, oprezno opipavajući glavu. Nije ga više bolela, sem kad bi dodirnulo oveću čvorugu na temenu. Ispitivačkim pogledom prešao je po golim ka-menim zidovima. Nije našao ništa sem ono što je očekivao. Mala pro-storija, potpuno prazna.

I, što je možda bilo najčudnije, veoma čista...

– Kide! – prošaputa iznenada Buč.

Imao je razloga što tako naglo budi svog prijatelja. Odnekud iznad njihovih glava zaškripala su vrata i čuli su se koraci nekoliko ljudi.

Bilo je nečeg neobičnog u šumu tih koraka, nečeg zbog čega se Bučovo čelo nabralo. I na Kidovom licu video je iznenađenje, koje je

trenutak kasnije smenio blistav osmeh. Kid je lako skočio na noge, ali se odmah malo zaneo, princeo obe ruke glavi i tiho opsovao.

– Polako, polako! – nasmeja se Buč. – Pazi na to malo mozga što imaš u glavi!

Nalazili su se u podrumu, to je Buč sa sigurnošću zaključio sluša-jući oprezne korake, u podrumu do koga su vodile strme i mračne stepenice, sudeći bar po brzini ko-jom su silazili do njih.

Metalno je zazveketao ključ u vratima i ona su se naglo otvorila. Buč tiho zviznu.

Sandens Kidu se na licu vratio njegov čuveni neodoljivi osmeh. Stajao je lako pognute glave sa še-širom u ruci kao da se nalazi u naj-luksuznijem salonu Kolorado Springsa.

– Dobro jutro, moje dame! – pro-govori zvonikm glasom.

Prokletstvo, žene!

Bučova usta bila su širom otvo-rena od iznenađenja dok je pro-učavao tri pojave pred sobom. Tri žene u bezobličnim, dugim haljina-ma koje su im skrivale čak i stopa-la, sa dugim kosama zabačenim sa čela i puštenim niz leđa.

Jedna starija i dve mlađe... Od-nos među njima bio je jasan na prvi pogled: njih dve pratile su sta-riju ženu i u svakom njihovom po-kretu osećalo se poštovanje.

I protiv svoje volje, Buč prizna-de da ta žena zaslužuje poštovanje: vitak i prav stas, zapovedničko dr-

žanje, tamne oči na glatkom licu koje su ponosno gledale. Pored te žene bledele su pravilne i ljupke crte lica dveju mlađih...

Nije samo to smetalo Buču. Sva-ka od njih u ruci je sigurno i samouvereno držala revolver.

– Da li biste bile ljubazne da nam objasnite zbog čega smo napadnuti i zatvoreni u ovaj podrum? – učtivo je zapitao Kid, kao da ne primećuje cev revolvera uperen u svoj stomak. – Moj drugar i ja ništa vam nismo učinili, moje dame. Sem toga, to grozno oružje nimalo ne pristaje vašim ljupkim licima.

Laskanje nije izmamilo nijedan osmeh. Starija žena – imala je oko četrdeset godina, proceni Buč – posmatrala ih je ostrim pogledom.

– U redu – rekla je zvučnim, možda i pomalo grubim glasom. – Nahranite ih i dovedite meni posle jutarnje molitve!

Okrenula se u mestu i izašla ponosno uzdignute glave. Njene naružane pratile povukle su se za njom ne skidajući pogled sa Buča i Kida. Ključ se ponovo sa škripom okrenuo u vratima.

– Prokletstvo, žene! – ponovi Buč, ovoga puta naglas.

– Ne psuj! – upozori ga Kid. – Dame nas možda slušaju.

– Baš me briga! – pljunu Buč prezrivo. – Ništa bolje i ne zaslužuju. Tresnu po glavi dva bespomoćna momka i zatvore ih u neku rupu! Dobro su se setile da nas tre-

ba i nahraniti!

– Tiše! – procedi Kid, ovoga puta ozbiljnijeg lica. Nečujnim korakom prišao je vratima i prislonio uvo na njih.

– Otišle su – reče nekoliko časaka kasnije. – Buče, nemoj ih potcenjivati. Video si kako one dve male drže revolvere?

– Video sam, do đavola – uzdahnu Buč, a lice mu se smrači. – Misliš li da su one...

– Da, one su pokušale da nas ubiju gore na stazi.

Kidovo lice bilo je hladnokrvno. Sa gađenjem je pokušao da otrese prašinu sa odeće i malo zagladi svoju nemirnu zlatnu kosu, po kojoj je dobio i ime Sandens («Sunce Koje Igra»).

Buč se nasmeja.

– Misliš da će tvoj šarm delovati i na te Amazonke, a?

– Ništa me ne košta da pokušam – osmehnu se Kid – ali najpre da nešto pojedemo, želudac mi se kida od gladi.

– Čekaj, nešto mi nije jasno – počne Buč. – Kad su već htele da nas ubiju, zašto to nisu učinile kraj potoka. Bili smo neoprezni kao prokleti žutokljunci!

– Ja više i ne pokušavam da shvatim žene – sleže Kid ramenima. – To ti je uzaludan posao, Buče. Čudi me nešto drugo: gde su muškarci?

– Stvarno, do đavola! – uzviknu Buč. – To mi uopšte nije palo na pamet. Nije moguće da u ovom

gradu žive samo žene!

– A. zašto ne? Video si u kakvu smo pustinju zalutali . . . Amerika je dovoljno velika da u nekom uglu naiđeš na neku neverovatnu stvar.

– Grad žena? – osmehnu se Buč.

– Do đavola, Kide, to je već previše!

– Videćemo – promrmlja Kid. – Pazi, dolaze!

Dve mlade žene sa revolverima u rukama ponovo su bile tu kada su se vrata otvorila, ali im je sada društvo pravila jedna omanja starica potpuno bele kose. Bez ijedne reči spustila je poslužavnik na pod kraj vrata i povukla se, pogleda uprtog u zemlju.

Buč je pažljivo motrio svaku crtu lica svojih čuvara. Ljupka lica, kako je i prvi put zaključio, ali sa nekom tvrdom crtom oko usta i sigurnošću pokreta koja je ukazivala na iskustvo u rukovanju oružjem.

»To su ipak žene«, pomisli sa olakšanjem primetivši pogled koji je iskosa, ispod dugih tamnih trepavica, bačen na Kida.

»Kao i uvek«, uzdahnu. »Lepe se na njega kao muve«

– Zgodne su – zamišljeno procedi Kid kada su se vrata ponovo zatvorila. – Boga mu, zgodne su, nema šta! Ako ovde zaista nema nijednog muškarca . . .

– Lepo si ti to zamislio! – nasmeja se Buč, zavirujući na poslužavnik. – Koliko ih ovde može biti? Pedeset, šezdeset . . . sto, a? Toliko si siguran u sebe?

– Zato čovek ima prijatelje da

mu se nađu u nevolji – velikodušno reče Kid, grabeći sa poslužavnika oveći komad mirišljavog i toplog kukuruznog hleba. – Šta je ovo? Pasulj . . ., ali nema mesa, do đavola! Kako očekuju od mene da zadovoljim tolike žene, a ne daju mi ni mesa da jedem?

– Misliš da su te zbog toga dovele ovamo? – prezrivo reče Buč punim ustima. – Uostalom, možda i jesu. Suđeno ti je da karijeru završiš kao pastuv!

Nekoliko trenutaka u maloj odaži čulo se samo žustro mljackanje dvojice gladnih prijatelja. Konačno, Buč je omazao hlebom poslednje tragove pasulja iz posude i oprezno omirisao tečnost u zemljanom bokalu.

– Nemoj njušiti – posavetova ga Kid. – To je voda, šta bi drugo bilo? Znaš valjda šta žene misle o alkoholu, a naročito pobožne žene kakve su naše prijateljice.

– Pobožne?! – zinu Buč. – Otkuda ti, do đavola, ta ideja, Kide?

– Imaš uši – isceri se njegov drugar. – Čuo si kada je ona ozbiljna i zrela dama pomenula jutarnju molitvu. A pošto smo u Juti, nije teško zaključiti da su u pitanju mormoni, zar ne?

– Mormonke? – ispravi ga Buč. – Nismo videli još nijednog mormona.

– U redu. Mormonke koje su, ko zna kako, ostale bez svojih muškaraca – složi se Kid. – Prema tome, Buče, pruža ti se prilika da prove-

riš šta sa njima nije u redu.

Buč se zamišljeno zagledao u svetlu prugu koja je dopirala kroz prozorčić postavljen ispod same tavanice.

– Ne bi trebalo da bude teško da se izvučemo odavde – progundā – ako su tu samo žene... Stvarno, Kide, šta se moglo dogoditi muškarcima?

– E, to ne znam – sleže ovaj ramenima. – A i ne zanima me mnogo. Uostalom, verujem da ćemo to uskoro doznati.

Pokretom ruke upozorio je Buča u tišini, i ovaj je podigao pogled. Tihi koraci ponovo su se začuli na stepeništu.

Ovoga puta došle su samo one dve naoružane mlade žene. Pokretom pištolja jedna od njih pokazala im je da treba da izađu.

– Gle, naše ljupke tamničarke! – isceri se Kid. – Budi fini, Buče, i ne pokušavaj nikakve gluposti. Neki pištolj mogao bi slučajno da opali, znaš. Ženski prsti su nervozni...

– Đavola! – pokuša Buč sa blefom. – Vidiš da ih ove devojčice nisu ni otkočile!

Mala plavuša rumenog lica se trže, ali je zato crnka oštih crta lica sebi dopustila samo ledeni smešak, koji je iskrivio njene pune, sočne usne.

– Kreći! – procedila je hladno. – I bez priče!

Slegnuvši ramenima, Kid je krenuo prema vratima, laganim opuštenim korakom, na izgled nezain-

teresovano.

Devojke se, međutim, nisu dale prevariti. Izmakle su se malo u stranu, sve vreme ga pokrivajući cevima uperenih pištolja. Razočarano uzdahnuvši, Buč krete za Kidom.

»Uostalom«, tešio je sebe, »prava prilika ukazaće nam se pre ili kasnije. Sem toga, nigde nam se i ne žuri...«

Morao je na trenutak da sklopi oči kako bi se zaštitio od sunca koje ih je zaslepilo čim su izašli sa stepeništa. Kroz polusklopljene trepavice, bacio je radoznao pogled oko sebe.

Ona skupina kuća koju su u polumraku ugledali sa stena sada je još manje ličila na grad nego sinoć. One uobičajene glavne ulice u svakom gradu Zapada ovde čak nije ni bilo. Kuće su bile razbacane u nepravilnom krugu i okružene njivama i baštama sa spoljne strane. Čitav prostor bio je obrastao travom i niskim žbunjem, između kojeg je vijugalo nekoliko uskih utabanih stazica.

Po kućama se videlo da im već duže vremena nedostaje muška ruka. Drveni krovovi bili su nesporno zakrpljeni grubim daskama nepravilnog oblika, mnogi stubovi su se naherili čekajući podupirače.

Ipak, sve je delovalo mnogo čistije i urednije nego u običnom gradu na Zapadu, možda i zato što ovde nije bilo mnogo saobraćaja po širokoj prašnjoj ulici kao u

drugim gradovima.

I još nešto je odudaralo od njihove predstave o gradu – cveće. Cveća je bilo na sve strane, čak i na najneočekivanim mestima, u urednim dugim lejama pored staza.

Buč radoznalo baci pogled na zgradu iz koje su ih upravo izveli. Koliko je uspeo da vidi, bila je to jedina zidana zgrada u celom gradu. Njeni prozori, međutim, bili su zakovani daskama. U njoj očigledno, nije živio niko.

»Baš zgodno za zatvor«, pomisli. »A kako se žene obično plaše mraka, noću verovatno niko i ne čuva podrum u koji su nas zatvorile. Eto prilike da izađemo čim se smrkne...«

Nije imao vremena za razmišljanje o bekstvu, jer su ih između dve leje raskošnog cveća već doveli do jedne oniske potpuno bele kućice, koja je delovala mnogo očuvanije od ostalih.

Jedna devojka, ona plava, s poštovanjem je zakucala na nedavno obojena vrata.

Buča i Kida uveli su u omanju, skromno uređenu prostoriju koja je prosto blistala od čistoće. Veliki drveni krst na zidu odavao je pobožnog vlasnika.

Nije ih iznenadilo što ih je, kraj stola, dočekala ona starija žena uspravnog i ponosnog držanja. Njen vitki stas nije prikrivala čak ni ona gruba i bezoblična haljina, koju je, činilo se, nemarno navukla na sebe.

– Izađite! – rekla je kratko onim dvema devojka. One se zbunjeno zgledaše.

– Ali, Beula... – počeo ona crna.

– Izađite, Ebigejl! – hladno odvratila starija žena. – Ostanite pred vratima ako želite, ali mi ovde niste potrebne. Ova dva čoveka ne bi napala jednu ženu.

U prostoriji je nekoliko trenutaka vladala napeta tišina. Beula lakim korakom obiđe oko stola i sede na jednostavnu, grubo istesanu drvenu stolicu. Posmatrala je dva prijatelja zamišljenim pogledom.

Kid je držao svoj šešir u ruci i sada je sa osmehom zagladio svoju talasastu plavu kosu.

– Gospodo – počeo je mirno – jednom sam vas pitao zašto ste nas dovukli ovamo. Da li ćete nam bar sada odgovoriti? Priznajte, to nije postupak koji bi se očekivao od tako ljupkih dama kakve sam ovde video...

Žena ponosno podiže glavu i tamne oči joj se prezrivo zablistale.

– Tvoja laskanja ovde nisu potrebna, stranče. Ovo mesto je dugo bilo mirno i srećno, bez lažljivih reči i grubosti muškarca, pa smo se malo i odvikle od njih... Neću da u nama gledaš žene, utoliko više što naša vera nije kao tvoja, ako je uopšte imaš.

Buč i Kid se zagledaše.

– A što se tiče odgovora na tvoje pitanje – produži Beula zvonkim

glasom – on je jednostavan. Nismo vas želele u ovoj dolini mira, pokušale smo čak da vas sprečimo da u nju uđete, kao i mnoge pre vas. Nismo uspele, pa smo vas ponovo dočekale kraj potoka... Trebalo je da vas ubijemo, ali...

– Ali? – osmehnu se Kid.

Žena obori pogled i lice joj se blago zarumene.

– Nijedna od nas nije imala snage za to – tiho odgovori. – Nismo ubice, i ne želimo da prolivamo krv...

– Naravno, ako to umesto vas učini neka zgodna stena, to nimalo neće smetati vašoj savesti – podrugljivo dobaci Buč.

U lice žene jurnu krv, ali ona ponosno uzvratila njegov pogled.

– Da! – reče kratko. – Da... ne možemo birati sredstva ako želimo da sačuvamo svoj mir.

– I šta ćete sada učiniti sa nama? – tiho upita Kid.

– Još ne znam. Stara Katarina, žena na čiji se savet uvek oslanjamo, teško je bolesna, čak i ne zna za vas... Moramo se posavetovati...

– Šta se dogodilo sa vašim muškarcima? – radoznalo upita Buč.

– To se tebe ne tiče! – preseče ga žena pogledom. – Recite mi svoja imena.

– Mene zovu Sandens Kid, a moj ortak je Buč Kasidi – osmehnu se Kid.

– Skitnice? – prezrivo upita žena. Videlo se da ta dva imena, ču-

vena na Zapadu, na nju nisu ostavila nikakav utisak.

– Pa, moglo bi se tako reći – osmehnu se sada i Buč. – U svakom slučaju, neko stalno prebivalište nemamo.

– Vidi se to, čak i po vašim varvarskim imenima – sleže Beula ramenima. – Niste vaspitani u pravoj veri i plodovi vašeg bezbožništva odaju vas odmah. Razlog više da ovde ne poželimo takve kakvi ste vi.

– Izgleda da ipak nemate tako loše mišljenje o nama – isceri se Kid – čim ste uklonili one dve lutkice s pištoljima.

– Ja vas se ne bojim – prezrivo reče žena. – Mojoj besmrtnoj duši ne možete ništa, a ono što biste učinili mome telu beznačajno je...

– Da je tako zgodno telo moje – osmehnu se Kid – poveo bih malo više računa o njemu!

Buč iznenađeno podiže obrve, ali je reakcija žene bila drugačija nego što je očekivao. Umesto provale besa, ona se samo ugrizla za usnu, iako joj je lice potamnilo od navale krvi.

– Ebigejl! Nora! – rekla je glasno, ustajući.

»Do đavola, Kid ima stvarno dobre oči«, pomisli Buč. »Matorka ima dobro telo, samo što se pod ovim krpama jedva vidi. U stvari, nije toliko ni stara, jedva ako ima četrdeset... Kad bi se malo udesila, ni ja ne bih imao ništa pro-

tiv . . . »

Vrata su se naglo otvorila i dve devojke su gotovo utrčale sa upe-
renim revolverima.

– Sve je u redu – mirno reče Beula kad vide njihova uzbuđena lica. – Možete ih odvesti natrag.

– Samo trenutak! – Buč podiže ruku. – Vi ste mormonke, zar ne? – Jesmo.

S tim kratkim odgovorom, žena koju su nazivali Beula okrete im leđa. Stajala je nepomično, pogleda uprtog u raspeće na zidu.

Buču se učinilo da se ona ipak ne moli . . .

* * *

– Mora da često imaju zarobljenike – primeti Buč ravnodušno dok su ih njihove dve »tamničarke« sprovodile stazom prema zatvoru.

– Otkuda znaš? – Iznenadi se Kid. On je svu svoju pažnju usmerio na to da pogledom i osmesima zbuni onu vitku crnokosu devojku, ali je njeno lice sve vreme ostalo hladno i nepokretno.

»Budala«, pomisli Buč. »Da toliko ne blene u nju, video bi kako ga mala plavuša prosto guta pogledom!«

– Tamo gde nas drže, očigledno niko ne živi – produži glasno – a staza je dobro utabana, što znači da se često koristi.

– Stvarno – zamišljeno reče Kid. – Šta je u onoj kući? – okrete se

svojoj crnokosoj pratilji. – Osim zatvora, naravno?

Ona ga prezrivo pogleda i ne odgovori, mada se Buču učinilo da se po prvi put malo zbunila.

Ali je zato mala plavuša pocrvenela kao bulka i oborila pogled.

– Nora – nežno upita Buč – reci nam bar ti . . .

– Nora, ćuti! – zapovednički reče crnka. – To se njih ne tiče. Kad bi mene pitali, odmah bismo im smrsili konce, ali je Beula zbog nečeg slaba prema njima . . .

– Oho! – podiže Kid obrve. – Ko bi rekao da je tako zgodna devojka toliko krvoločna?! Koliko ste ih do sada ubili, lepotice moja?

– Ebigejl preteruje – hrabro se javi mala Nora. – Nikoga još ona nije ubila. I baš ću da vam kažem šta je tamo . . . Mi . . . ovaj . . . tamo se kupamo . . .

– Nora! – gotovo je vrisnula Ebigejl i nozdrve joj se raširiše od besa. – Kako si mogla?

– Ho-ho-ho! – Sandens Kid gotovo zaurla, povijajući se u pasu. –

– Jesi li čuo, Buče? Kakva čast na nas dvojicu . . . Zatvorili nas u žensko kupatilo! Ho-ho-ho!

I Buč se morao glasno nasmejati, iako mu je na pamet padalo nešto sasvim drugo. Obe devojke bile su zbunjene. Možda bi to bila pogodna prilika da se dočepaju revolvera, a onda . . .

– Dosta gluposti! – pribra se Ebigejl, strogo mršteći guste obrve. –

– Šta ako je to kupatilo? Mi nis-

mo prljave svinje kao vas dvojica!

Kid tužno uzdahnu provlačeći prste kroz kosu punu prašine.

– To ti nije loša ideja, Ebigejl – tiho reče. – Mogli bismo i nas dvojica da se okupamo, a?

Nora tiho kriknu od straha, a po prvi put u očima crne devojke zaigra nešto nalik interesovanju. Ipak, ona odmahnu glavom.

– Rekla sam, dosta gluposti! – oštro reče. – Idemo!

– Ali, zašto? – Koristio je Kid priliku da je bocne. – Evo, pristajamo da vas dve sve vreme budete tu i pazite na nas. Važi? Možda bi kupanje učetvoro bilo mnogo lepše, a?

Revolver u ruci Ebigejla zadrhta i ona proguta pljuvačku. Nora je potpuno zaboravila na svoje oružje, lica zažarenog od stida i straha.

– Da pitamo Beulu, a? – ču se njen drhtavi glas.

– Ti si poludela, Nora! – promuklo odvrati druga. – Šta ti sve neće pasti na pamet? Da se kupaš sa muškarcima?! Gospode bože!

Kidov grohotni smeh iznenada se prekide i on duboko udahnu.

– Buče, ovde nešto gori!

– Prokletstvo! – procedi Buč.

U čistom jutarnjem vazduhu sada se jasno osećao jak miris dima. Razlog za to bio je očigledan: iznad jedne kućice na drugom kraju naselja već se uzdizao oblak crnog dima, kroz koji se nazirao sve viši plameni jezik.

Nora vrisnu:

– Kuća Čariti Lenoks!

Iz daljine su dopirali uzbuđeni ženski glasovi i jedan dug strašan vrisak od kojeg se Buču sledila krv u žilama.

– Idemo, Kide! – dobaci.

– Stani! – povika Ebigejl i oroz njenog revolvera škljocnu. – Ni koraka!

– Ne budali, Ebigejl! – dobaci joj Kid već preko ramena. Njegove duga noge grabile su da što pre dostignu Buča.

Buč u trku dobaci jedan pogled preko ramena. Dve devojke su stajale nemoćno opuštenih ruku, u očiglednoj nedoumici. Na usnama mu zaigra veseo osmeh. Beulini »tamničari« nisu bili baš tako tvrdi kako je ona mislila.

Kid je već proleteo kraj njega, i on je sve snage uneo u trčanje kako ne bi zaostao za prijateljem. Iz okolnih kuća izletale su grupice žena i zbunjeno se vrtele unaokolo praznih ruku, kao da ne znaju šta da čine.

– Ovamo! – doviknu Buč. – Ovamo, glupače! Ponesite sudove za vodu! Požar!

Kid je već izbijao na malu čistinu koja je okruživala zapaljenu kuću. Zastao je i odmahnuo glavom.

– Ovde se ne može mnogo šta učiniti – zadahta. – Pogledaj!

Slamni krov već je nestajao u poplavi plamena, otkrivajući duge debele grede, na jednom kraju već nagorele. Oko kuće je besciljno tr-

čkaralo nekoliko žena, kršeći ruke ili bezuspešno polivajući jedan zid vodom iz kofa i lonaca.

Bučovu pažnju privuče mala grupica iz koje je dopirao glasan plač. Dve žene s mukom su zadržavale treću da ne jurne u plamen. Iz njenih od straha iskolačenih očiju slivale su se krupne suze, haljina joj je bila nagorela i pocepana na nekoliko mesta.

– Rejčel! Rejčel! – zavijala je žena.

– Kide! – uzviknu Buč, zaklanjaajući lice od dima koji je jedan udar vetra bacio prema njima. – Izgleda da je neko ostao unutra!

– Prokletstvo! – procedi Kid. Njegovi dugi prsti grčili su se kao da traže dršku revolvera.

– Ovamo! – začu se u tom trenutku jasan, zapovednički glas. – U red! Dodajte vodu jedna drugoj, tako ... Hajdemo, s božjom pomoću!

Beula je ostrim pokretima pokazivala zbunjenim ženama šta da čine. Uz pomoć tek pridošlih, odmah je formiran niz žena između malog ribnjaka u blizini i zapaljene kuće. Voda je sada brže dospevala do plamena, ali to, po svemu sudeći, nije bilo dovoljno.

– Šta se dogodilo? – ponovo Belin oštri glas. – Gde je Rajčel, Čariti?

– Unutra ... unutra ... Ostala je u kući – odgovorilo je nekoliko žena istovremeno. Čariti je samo ponovo užasnuto kriknula, doda-

vajući nekoliko nerazumljivih reči.

– Žene – prezrivo procedi Kid. – Idemo, Buče!

Hitrim skokom našao se kraj jedne žene u koloni, istrgao maramu sa vrata i zamočio je u sud sa vodom koji je ona zbunjeno držala u rukama. Vezavši je preko usta, odlučnim korakom je potrčao u pravcu zapaljene kuće.

– Kide ... ah, prokletstvo!

Odmahnuvši rukom, Buč potrča za prijateljem. »Poludeo je«, pomisli. »One grede gore samo što se nisu srušile ... a ta glupača unutra svakako je već pečena!«

Kid je postrance uleteo na vrata, navlačeći šešir niže da bi lice bar donekle zaštitio od užarenih otpadaka slame koja je letela svud unaokolo. Nad glavom mu je tutnjao plamen i čula se jeziva škripa greda koje su popuštale. Na oči zamucene od suza nije video gotovo ništa.

Buč je zatutnjao za njim. Kid se osmehnu pod svojom maramom. »Dobri stari Buč«! Taj nikada neće ostaviti prijatelja na cedilu ...«

Iz uskog hodnika ispunjenog dimom u kojem se našao, jedna vrata su vodila levo, jedna desno. »Pismo ili glava«, pomisli Kid, ali su ga noge već nosile desno.

Gotovo se spotakao o telo devojčice koje je nepomično ležalo na podu kraj samih poluotvorenih vrata. Bila je laka kao pero kada je uzeo na ruke.

– Buče! – promuklo progovori.

Buč spremno dohvati devojčicu za noge.

– Ne, do đavola! – dahtao je Kid.

– Tamo!

– Šta ti je? – Progundā Buč, vukući devojčicu iz njegovog naručja.

– Idemo napolje, do đavola!

– Pištolj, budalo! – Procedi Kid. – Pištolj!

Bučove oči zasvetleše i on se jednim skokom stvori u uglu odaje gde je na jednom sanduku stajao starinski pištolj duge cevi. Trenutak kasnije oružje je bilo pod njegovom košuljom i on je zalomatao sa Kidom, koji je već nestajao u dimu.

Spotakao se, jer je napolje izjurio potpuno zatvorenih očiju ispod kojih su suze ostavljale pruge od čađi na obrazima. Pluća su mu se cepala od kašlja. On se previ u pojasu, skrivajući rukama pištolj ispod odeće.

I Kid je ležao nešto dalje, umorno dahćući i kašljući, pokušavajući da još vlažnom maramom skine nešto čađi sa lica i ruku. Žene su se već užurbale oko devojčice, ali je jedan pogled bio dovoljan Buču da se uveri kako ona nije povređena. Podigla je glavu i na njenom bleđom licu zaigrao je slabašan osmeh.

Dva prijatelja se zagledaše i Kid šeretski namignu Buču.

– Ovo već menja stvar, a? – prošaputa Kid. – Ove ženske biće mekše od butera kad shvate šta smo učinili za njih.

Prenuše ga prestrašeni krici žene koje su bežale od kuće. Uz tutnjavu, grede sa krova sručile su se među nagorele zidove i u nebo se diže čitav oblak novih varnica. Kid skoči na noge.

– Ostavite se gašenja kuće! – doviknu oštro. – Polivajte travu oko nje da se požar ne proširi, do đavola! Kuću ne može više ni bog spasti!

– Ne uzimaj tako ime gospodnje u usta, stranče! – vrisnu Beula, zatvarajući uši rukama. No, ta žena je imala dovoljno prisustva duha da shvati kako je Kid u pravu. Nekoliko oštrih naredbi i žene nastaviše svoj posao, polivajući travu oko kuće u plamenu.

– Uh! Buč obrisa znoj sa čela. – Kide ... nešto sam se setio ...

Sa širokim osmehom na licu, Buč iz džepa košulje izvuče duvan-kesu, sa čuđenjem primetivši da mu prsti još drhte dok savija cigaretu. Ne obraćajući pažnju na žene koje su trčale oko njega, on sa zemlje dohvati jedan užareni ugarak i sa zadovoljstvom povuče mirišljavi dim.

– Daj i meni jednu – procedi Kid, oblizujući usne. – Do đavola, otkad nisam zapalio ...

Buč mu dobaci duvan-kesu, boreći se sa novim napadom kašlja.

– Idemo odavde, Kide – dobaci najzad. – Vazduh nije zdrav, vidi koliko je dima.

Prsnuvši u smeh, dva prijatelja se okretoše da pođu, ali im se lica iznenada izdužiše.

Ebigejl i Nora, devojke sa revolverima, ponovo su stajale pred njima.

– Vodite ih! – oštro dobaci Beula. – Kako se dogodilo da vam umaknu, Ebigejl?

Crnokosa devojka obori pogled, ali iz grupice žena oko devojčice dopre žemor nezadovoljstva. Beula ih preseče oštrim pogledom.

– Tišina! – procedi kroz zube. – Vodite ih! Posle ćemo o tome razgovarati.

Kid, međutim, nije želeo da propusti ovakvu priliku. Lice mu se razvuklo u širok osmeh dok je sa šeširom u rukama, pun poštovanja, pristupao Beuli.

– Gospodo, ne tražim zahvalnost za ovo što smo učinili – počeo glasno. – Molim vas samo za jedno... Dozvolite nam da se okupamo.

Nekoliko starijih žena se zacerekala, a Beula se trže i izgubi nešto od svoje samouverenosti. Pribrala se, međutim, iznenađujuće brzo.

– Ne – odvrati bezizraznog lica. – I ne želim više da govorimo o tome. Bićete u podrumu dok ne odlučimo šta ćemo sa vama.

Okrenula se i snažnim glasom počela da izdaje nove naredbe već umornim ženama. Kid sleže ramenima i pokorno pođe ispred devojaka sa revolverima.

»Ima vremena, gospodo Beula, ima vremena«, mislio je. »Kad dođe čas, sami ćete me moliti da vam dozvolim da mi operete leđa...«

* * *

Oslonjen o zid, Buč je sa zavišću gledao u Kida, koji je blaženo hrkao na podu. U rukama je prevrtao svoj plen iz zapaljene kuće, onaj prepotopski revolver, koji bi, međutim, još mogao poslužiti kao opasno oružje.

Naravno, kada bi negde došao i do municije za njega...

»Sve u svemu«, mislio je, »ovde i nije tako loše. Još kad bi nam dali po jedno čebe za noć i malo mesa za večeru... A ne bih odbio ni viskija kad bi me neko ponudio«.

Pažnju su mu privukli glasovi koji su dopirali odnekud iznad njegove glave. Ulazna vrata sve češće su se otvarala i zatvarala, dobro je čuo njihovo škripanje. Kao da se u kući skupljalo čitavo naselje. Šta li to smeraju?

Nije mu se činilo da žene većaju o nečem jako ozbiljnom. Sve češće je do njega dopirao glasan smeh, kikotanje, veseli glasovi.

Prokletstvo!

Buč obliza iznenada suve usne. Pa one se kupaju! Isprljale su se danas gaseći požar i sada se kupaju!

– Kide! – uzviknu, glasnije nego što je nameravao.

– Šta je bilo? – promukla Kid ne otvarajući oči.

– Čuješ li? One ženske gore se kupaju!

– Pa šta?

– Kako pa šta? Zamisli samo,

one su tu, na nekoliko koraka od nas ...

Kid uzdahnu i prevrte se na drugu stranu.

– Javi mi kad otkriješ neki način da im se pridružimo. A dotle, pusti me da spavam, do đavola!

»U pravu je«, posramljeno pomisli Buč. »Samo sebe mučim zamisljajući šta se gore događa«. Pogled mu prelete po debelim kamenim zidovima i zadrža se na čvrstim vratima okovanim gvoždem.

»Ne vredi lupati glavu, ta vrata sam već nekoliko puta dobro ispitao ... Da bar imam metaka za ovu krtiju od pištolja, onda ...«

Nekoliko puta je duboko uzdahnuo, slušajući čavrljanje prijatnih ženskih glasova nad sobom, a onda čvrsto sklopio oči i naterao sebe da zaspi. »Dobro reče Kid, sve dok ne nađe neki način da dođe do njih, bolje je da uopšte ne razmišlja o tome šta rade ...«

Neko ga je u mraku dotakao po ruci. On se odmah prenuo iz sna. Oštra čula ispitivala su okolinu. Kid je, kao i obično, reagovao pre njega.

Iz prizemlja više nisu dopirali živahni glasovi. Kao da je sa mrakom na naselje pala i mrtva tišina, sem koraka koji su dopirali sa stepenica. Koraka opreznih i tihih, kao da žena koja silazi još okleva.

Buč zaustavi dah, osluškujući Kidovo tiho disanje kraj sebe. Prsti mu se stegoše oko beskorisnog revolvera u ruci, ali je i to donekle

umirivalo.

»Čega se plašim, do đavola?« pomisli. »Te žene nam neće ništa. Ni same još ne znaju šta da učine sa nama«

– Gospodine Kasidi ... Kide ... – čuo se plašljivi šapat sa druge strane vrata. Neko zagreba po drvetu.

– Ko je to? – takođe šapatom upita Buč.

– Čariti ... Čariti Lenoks ... moju kćer ste danas spasili iz zapaljene kuće ...

– Šta sam ti rekao? – osmehnu se Kid u mraku. – Kao buter ...

– Došla sam da vam zahvalim – šaptala je užurbano žena sa druge strane vrata – uprkos Beuli. Ona mi nije dozvolila da to učinim ... Ne znam šta bih učinila da sam ostala i bez Rejčel ...

Gotovo nečujnim korakom, Kid je prišao vratima.

– Šta se dogodilo s vašim mužem, gospodo Lenoks? – upita tiho. – I sa drugim muškarcima u gradu? Gde su oni?

Tišina. Buču se učini da je sa druge strane vrata dopro prigušeni jecaj, ali u to nije bio siguran.

– Hvala vam – ču se ponovo, a onda šuštanje odeće i tihi korak na stepenicama.

– Gospodo Lenoks ... Čariti! – doviknu Kid. – Sačekajte ...

Okrenuo se od vrata i besno pljunuo na zemlju.

– Glupača! – procedi Buč kroz zube. – Šta si drugo i očekivao od

žena koje su se zavukle kao nojevi u ovu pustinju?!

Kid se ćutke vratio na svoje mesto.

– Ne dopada mi se ovo, Buče – reče tiho, nekoliko trenutaka kasnije. – Nimalo mi se ne dopada ...

– A misliš da se meni dopada? – uzdahnu Buč, udobnije se nameštajući. – Šta misliš, hoće li nas pustiti?

– Pustiće nas. Čuo si sam, nijedna od njih nema živaca za hladnokrvno ubistvo. Jedino je pitanje kada ... Žene su sklone da odugovlače ako ne znaju tačno šta hoće.

– To znam – isceri se Buč. – Meni se ne ostaje u ovom podrumu. Prokletstvo, mora postojati neki način da se izvučemo.

– Kako da ne, ali samo jedan dobar.

– Koji? – trže se Buč. – Govori već jednom.

– Na vrata – progundā Kid. – Dosta priče, Buče. Postao si i ti kao žena ... Samo brbljaš. Spava mi se ...

Izgleda, nije im bilo suđeno da ovu noć provedu na miru. Do njihovih oštih ušiju dopro je novi šum, ovoga puta sa prozorčića.

– Kide! – šapnuo je neko.

Buč duboko uzdahnu. Nije ni morao da pita ko je to, sve mu je već bilo jasno. Prokleti Kid i prokleti njegov šarm ...

– Ko je? – pitao je Kid i Buč se isceri. Ni njegove oči nisu tako oštre kako misli. To je mogla biti samo

mala Nora i niko drugi.

– Nora – odgovori šapat. – Kide ... Beula ne dozvoljava da vas pustimo, ali nas nekoliko smatra da ona nije u pravu ...

– I?

– Dogovorile smo se da vas noćas oslobodimo, Kide. Ukrala sam ključ od Ebigejl ...

Buč skoči na noge.

– Daj ga već jednom, devojko! – promumla. – Čekaš da neko naiđe, a?

– Ne smete odmah izaći – odgovori mu šapat. – Beula još nije legla, vidi se svetlo u njenoj kućici. Može se dogoditi da pođe još jednom da vas obide ...

– U redu – šapnu Kid. – Sačekaćemo još dva sata. Hoće li to biti dovoljno, Nora?

– Ja mislim da hoće ... – šapat se sada jedva čuo. – Kide ...

– Reci, dete moje.

Buč se jedva uzdržao da se glasno ne nasmeje. »Kakvo dete, do đavola! Imala je najmanje sedamnaest godina ...

– Kide ... ono za kupanje učtivo ... zaista bi to učinio?

Kid se u mraku nelagodno premeštao s noge na nogu, očigledno ne znajući šta da odgovori.

– Paaa – oteže. – Zavisi s kim ...

– A Ebigejl? – glas sa prozorčića bio je sada glasniji i u njemu se osećalo razočarenje. Buč munu Kida laktom u rebra.

– Ne volim crнке – hladnokrvno slaga Kid. – Sem toga, njeno lice je

užasno grubo, Nora ... ali, kada bi me ti pozvala, ne bih oklevao ni časka ...

– Zaista?

– Časna reč.

Nešto metalno zveknu na kementu pod pred Bučovim nogama. Trenutak kasnije ču se i šum hitrih koraka koji su se udaljavali od kuće.

– Prokletstvo! – uzdahnu Kid. – To dete je pošasavilo za mnom ...

Buč je već pipao po pođu tražeći ključ. Prsti mu se stegoše oko njege i on trijumfalno uskliknu.

– Tu je, Kide! Idemo!

Još vrteći glavom, Kid pođe za njim. Buč nekako napipa bravu i sa olakšanjem oseti da ključ ulazi u nju.

Bili su konačno slobodni.

– Šta sada? – zastao je s jednom nogom na stepenicama koje su vodile naviše.

– Gde li je naše oružje? – progundala Kid. – I konji?

– Imaš pravo tri puta da pogađaš – osmehnu se Buč.

– Nije potrebno ... kladim se u sto dolara da su kod te Beule.

– Ne prihvatom – odmahnu Buč glavom. – Ona je ovde komandant, kako stvari stoje. Hoćemo po njih?

– Ništa nam drugo ne preostaje – uzdahnu Kid. – Hajde, šta si stao!?

Oprezno su se uspeli uz mračne stepenice i našli u prizemlju. Kroz prozore zakovane daskama dopirala je bleđa mesečina. To im je po-

moglo da se orijentišu. Kid radoznalo odgurnu jedna vrata i tiho zviznu od divljenja. U velikoj peći u uglu odaje bilo je još crvenkastog žara, a svud unaokolo stajale su limene kade i drugi sudovi za vodu.

– Zgodno mesto – prošaputa. – Do đavola, i ja bih se okupao ...

– Ti si lud! – gotovo dreknu Buč. – Bolje da kidamo što pre odavde. Čuo si šta mala reče, Beula još nije legla.

– Pa, šta? – sleže Kid ramenima. – Plašiš se te ženske?

– Đavola se plašim ... ali, ako nas neko ugleda, dići će se uzbuna. Šta onda?

– Misliš da bi pucale na nas? – osmehnu se Kid.

– Ne verujem ženama sa oružjem u rukama, i to još u mraku – odlučno odgovori Buč. – U stanju su da pucaju na svaku senku. Kakve smo sreće, još bi nas neki zalutali metak i pogodio. Neka, hvala! Idemo po oružje i konje, a onda put pod noge.

– Vidi, voda je još topla – razočarano uzdahnu Kid zavlačeći ruku u veliki sud na peći. – Kako bi bilo da ...

– Ne! – dreknu Buč. Ne, ne i ne!

– U redu, u redu ... samo sam pitao ...

Opuštenih ramena, Kid zakorači prema vratima kuće, ali zastade u pola koraka i dade Buču rukom znak da ćuti.

– Šta je? – prošaputa ovaj. – Neko dolazi?

Na vrhovima prstiju Kid dotrča nazad.

– Moramo se sakriti!

– Gde, do đavola?

Kid je već bio nestao u uskom prostoru između zida i velike peći. Buč pohita za njim. Bilo je taman dovoljno mesta da se njih dvojica zbiju uz vrele cigle, Buč prigušeno opsova.

– Šta je?

– Opekoao sam se, do đavola, eto šta je!

– Čuti! – prosikta Kid.

Čula se već škripa spoljnih vrata i koraci u hodniku. Vrata prostori-je se naglo otvoriše.

Buč se usudi da proviri jednim okom, uzdajući se u polutamu, ali odmah trže glavu. Čulo se kresanje šibice i trenutak kasnije prostoriju osvetli žuta svetlost petrolejke.

I taj jedan pogled bio je dovoljan: u kupatilo je ušla Beula sa malim zavežljajem u rukama.

Buč obliznu suve usne i pokuša da proguta pljuvačku. Ako je došla da se okupa...

Koraci zastadoše na samo stopu od njega i on zadrža dah. Bez mnogo napora žena podiže sud sa peći i izruči njegovu sadržinu u najbližu kadu. Buč se osmeli da ponovo proveri.

»Šta i ako me ugleda, do đavola?« pomisli. »Sama je i, svakako, nenaoružana...«

Beula mu je bila okrenuta leđima, šireći onaj zavežljaj po drvenoj klupici kraj kade. Čulo se meko

šuštanje čistog belog rublja.

Buč laktom odgurnu Kida, koji je istezaao vrat nastojeći da nešto vidi pored njega. Ošinuo ga je besnim pogledom, oblikujući usnama neku psovku.

Beula je sigurnim pokretom zbacila sa sebe onu bezobličnu grubu haljinu i ostala u dugoj tankoj košulji. Ruke joj se zapletoše u punđu na potiljku. Duga crna kosa rasu se po vitkim plećima.

Košulja skliznu naviše, otkrivajući duge noge i savršene kukove. Buč obliznu usne. Kada bi se sad još okrenula...

Beula se okrete, sa košuljom dignutom do vrata. Bučov pogled sa uživanjem skliznu preko punih okruglih grudi i malo se podiže...

Do dva blistava crna oka koja su sipala vatru prema njemu!

Kao preplašena mačka, žena pri-skoči klupici, puštajući da joj košulja padne niz telo. U ruci joj se stvo-ri revolver. Stisnutih zuba, povuče okidač.

– Prokletstvo! – dreknu Buč. – Ne pucajte, do đavola!

Metak, koji se zario u zid nekoliko palaca od njegove glave, zasuga crvenkastom prašinom od cigala. U prostoriji iznenada zavlada mrak i vrata se zalupiše.

– Kidajmo odavde! – prostenja Buč. – Videla me!

– Naravno da te videla, glupane – smejaao se Kid iskačući za Bučom iz zaklona. – Da si samo mogao da vidiš svoje lice... Sav si se u oči

bio pretvorio! I slina ti je curila na usta...

– Lažeš! – zareža Buč, oprezno prilazeći ulaznim vratima. Odgurnuo ih je nogom i hitro se zalepio za zid.

Metak se s tupim udarom zario u debelo drvo.

– Ženska prokleta dobro gađa – progundā Kid. – Kuda da izađemo pre nego što se skupi ceo grad?

I zaista, iz okolnih kuća već su dopirali uzbuđeni povici. Za nekoliko trenutaka kuća će se naći u obruču kroz koji ni miš ne bi uspeo da prođe.

Buč se nasmeja svojoj pomisli. Miš bi prošao, i te kako!

Samo što njih dvojica nisu bili miševi...

Kid je za to vreme opipavao daske zakucane na prozore s druge strane. Čula se njegova psotka, a zatim škripanje eksera.

– Ženska posla! – ču Buč njegov glas. – Ni ekser ne znaju da zakucaju kako valja!

– Šta je bilo? – trže se Buč. – Ne možemo tuda?

– Možemo... možemo... osmehnu se Kid, oprezno skidajući jednu po jednu dasku pošto ih je ostrim trzajem odvojio od rama prozora. – U svakoj dasci ima po šest eksera, a nijedan ništa ne drži, to sam samo hteo da kažem.

– Ja se ne bunim – nasmeja se Buč. – Hajde ti prvi.

– Opet ja prvi! – progundā Kid, oprezno proturajući jednu nogu

kroz niski prozor. – Do đavola!

– Šta je sad?

– Ekser... koji će im đavo ekser ovde?! Malo je nedostajalo pa da...

– Nije valjda! – grohotom se nasmeja Buč. – Kakvo bi to razočarenje bilo za dame odavde do Kolorada, a?

Kid je već nestajao u mraku pod prozorom, procedivši nekakvu psovku. Buč pohita za njim, ne zaboravljajući da pažljivo zaobiđe Kidov ekser, još se jedva uzdržavajući od smeha.

– Gde si, Kide? – prošaputa, tražeći ortaka pogledom u mraku.

– Ovde. Hoćemo li po oružje i konje?

Buč pljunu na zemlju. Sve kuće bile su već osvetljene i prema njima je hitala oveća grupa sa lampama u rukama.

– Ne – odmahnuo je glavom. – Možda neka od njih stvarno ume da gađa. Sačekaćemo bolju priliku.

– Važi, ali gde? One će pretražiti sve uglove, u to budi uveren.

– Ono mesto kraj potoka gde su nas skleptale nije loše. Neće im pasti na pamet da nas tu traže – predloži Buč.

– A posle?

– Posle ćemo videti, do đavola! – ljutnu se Buč. – Nekako ćemo se dokopati oružja i konja. Kreći već jednom!

Koristeći zaklon žbunja, ortaci su kliznuli u pravcu šumice, kaja

se u mraku isticala kao tamnija mrlja kraj potoka. Buč je jedva stizao Kida, koji je na svojim dugim nogama prosto gutao prostor.

– Uh, odvikao sam se od trčanja! – prodahna na kraju, bacajući se u meku travu kraj Kida, koji se nagnuo nad potok da se napije vode. – Ovo je bilo naporno, priznajem... Izgleda da više nisam u najboljim godinama, a, Kide?

– To vidi sa gospođom Beulom – promrmlja Kid. – Ja nisam nadležan.

Pošto se napio vode, Buč se izvali na leđa, zamišljeno gledajući u nebo puno zvezda.

– Sreća što ne pada kiša – prodahna. – Inače...

– Kao da bi ti bilo prvi put da pokisneš, a?

– Ne bi... ali vodu nikada nisam naročito voleo, naročito onu odozgo...

– Daj mi taj tvoj pištolj.

– Koji će ti đavo? Znaš da je prazan.

– Ako. Osećam se loše bez oružja u futrolji.

– Nemaš ni futrolu – nasmeja se Buč. – Zaboravio si, sve su nam skinule. Sem toga, misliš da meni prija kad nisam naoružan?

– Koji je danas dan? – iznenada upita Kid posle dužeg ćutanja.

– Otkuda znam – uzdahnu Buč. – Sreda, valjda.

– Sreda nije – odmahnu Kid glavom. – U sredu smo bili u Redvodu, je li tako? To znači...

– Subota uveče – tužno uzdahnu Buč. – Na sve strane puni saluni, viski, žene, karte...

– I duvan – prostenja Kid. – Kad se nismo setili da u onom prokletom kupatilu potražimo šibice! Ali, ima i jedna dobra stvar...

– Koja?

– Nedelja.

– Nedelja? Šta s nedeljom?

Kid strpljivo uzdahnu, grickajući vlat trave. – Ako je sutra nedelja, onda će se sve naše prijateljiće okupiti u onoj crkvi na molitvu, ili šta već tamo rade... Možda je to prilika da se dočepamo oružja i konja, a?

– Može biti – zevnu Buč. – Ako je sutra nedelja...

* * *

Samo milju dalje i kojih stotinak stopa više, grupica jahača se uz glasne psovke probijala kroz nase kamena i zemlje ostale posle odrona u kojem umalo nisu stradali Buč Kasidi i Kid. Mesec je zašao. To nimalo nije olakšalo posao peborici ljudi koji su nastojali da se što pre izvuku iz tog mračnog lavi-rinta. Nikakvo čudo, dakle, što su psovke odjekivale gotovo neprekidno, praćene žestokim udarcima biča ili pesnica po sapima nesrećnih životinja.

– Dosta! – začu se iznenada jedan promukao i grub glas. – Dosta, do đavola! Urlate kao čopor Indijana-ca!

U nelagodnoj tišini čula se samo škripa kože na sedlu vođe, koji je sklznuo sa svog konja.

– Sjašite! – naredio je i ostalima.

Iz mraka dopre gundanje, ali ljudi polako sjahaše jedan po jedan. Očigledno, niko od njih nije bio naročito oduševljen izgledima da na sopstvenim nogama pređe ostatak neravnog puta.

– Koliko još ima, Iki? – ponovi grubi glas vođe.

– Ne znam tačno, do đavola! – odgovori mu jedan brundavi glas. – Zemlja se odronila i povukla i neke stene za sobom, vidiš valjda, Džadsone. Ovo uopšte ne liči na stazu od pre osam godina, znaš, ali ...

– Ali? – umornim glasom dodade jedan od jahača. – Govori, do đavola!

– Ne bi trebalo da bude više od milju ... milju i po – nesigurno proceni onaj koga su zvali Iki.

Vođa, međutim, nije zastao da čuje taj odgovor. Vukući umornu životinju za sobom, produžio je preko krša, nekim gotovo neobjašnjivim instinktom nalazeći put za sebe i svog konja. Ostala četvorica pođoše za njim.

Još nekih stotinak jardi prešli su u tišini, a onda kopita vođinog konja iznenada zatunjaše po čistom kamenu. Ljudima se i nesvesno ote uzdah olakšanja.

– Idemo, idemo dalje – progundava vođa skačući na konja. – Koliko ima do vode, Iki?

– Još dve–tri stotine jardi – odgovori ovaj. – Samo što nismo stigli, šefe ... Šta se dogodilo?

Poslednje reči bile su izgovorene uplašenim glasom jer je šef iznenada zaustavio svog konja i pokretom ruke dao im znak da čute.

– Šta se dogodilo? – ponovi neko pitanje šapatom.

– U dolini je neka gužva – promrmlja šef. – Svi prozori su osvetljeni ... Šta bi to moglo biti, Iki?

– Pojma nemam – sleže čovek ramenima, istežući se u uzengijama da bolje vidi. – U ovo doba svi obično spavaju ... Kako bi bilo da sačekamo jutro?

– U ovom kršu? – začu se neki nezadovoljni glas s kraja kratke kolone. – Ti si poludeo, Kolinse!

– U blizini potoka nema kuća? – pitao je Džadson.

– Nema ... bar ih u moje vreme nije bilo – odmahnu glavom upitani.

– Idemo onda do vode – odlučio šef. – Tišina! Kome glas čujem, sasuču mu zube u grlo! Jasno?

Odgovori mu neko nerazgovetno mrmljanje i jahači oprezno produžiše put. Džadson je dva ili tri puta tiho opsovao jer su konji frktali osetivši vodu, ali su se njegovi ljudi dobro čuvali da ne puste ni glasa.

– Stani! – prosikta iznenada Džadson. – Iki ... i ti, Kejdzje ... siđite do potoka i proverite ima li koga tamo.

– Do đavola, šefe! – pobuni se

drugi čovek. – Koga bi moglo biti? Kolins tvrdi da su tu samo žene, niko više.

– Kolins je ovde poslednji put bio pre osam godina – zabrunda Džadson. – A i za osam dana štošta se može promeniti. Ne gundaj, nego polazi! Čekaćemo vas ovde.

Dva čoveka su sjahala i nestala u mraku. Ostala trojica nepomično su stajali, boreći se sa konjima, kojima se žurilo do vode.

– Stani, prokletstvo! – prošaputa Kejdž za Kolinsom, koji se hitro probijao kroz žbunje. – kud si zapleo? Spadoh s nogu.

– Čuo si šta je šef rekao? Moramo videti ima li koga ovde.

– Koga? Sam si rekao da žene noću nikuda ne izlaze. I šta bi uopšte tražile ovde?

– Ne znam – nesigurno odgovori drugi – ali šef je rekao...

– Ako je Džadson nešto rekao, to nije razlog da toliko žuriš – besno procedi Kejdž. – Stići ćemo, do đavola! Prokleti potok nigde neće po-beći. A ja crkavam od žeđi... Je li, Iki... stvarno su u gradu samo ženske, a?

– Videćeš – potuljeno se osmehnu Kolins. – Videćeš...

– Ti si onda lud – sleže Kejdž ramenima, naginjući se nad potok i zahvatajući vodu rukom – mene ne bi ni divljim konjima odvukli odavde...

– Čini ti se – odmahnu drugi čovek glavom. – Teško je kad su samo žene oko tebe, a najgore...

on iznenada začuta.

– Šta je najgore?

– Nije važno...

Kolins se nelagodno osvrtao oko sebe kao da žali što je uopšte govorio o tome. Krajičkom oka opazio je neki pokret u žbunju. Sledio se.

Ili mu se to samo učinilo...

Iznenada, hladnim prstima dotakao je dršku revolvera, ali se nije usuđivao da ga izvuče. Ako se prevario, Kejdž će ga ismejati, do đavola.

Ali ako nije...

Kolins s mukom proguta pljuvačku, nastojeći da ne pokaže nervozu. Kejdž je i dalje mirno pio vodu, dahćući kao konj.

– Idemo – tiho reče Kolins na kraju. – Idemo odavde...

– Gde žuriš? – isceri se Kejdž, lagodno se zavaljujući u travu pored vode. – Pričaj mi još malo o tim svojim mormonkama... Ima li dosta mladih?

Ispod oboda šešira navučenog duboko na čelo, Kolins je motrio oko sebe. Sada se već nije varao. Iz žbunja dopre tiho pucketanje slomljene grančice.

I Kejdž je to čuo. Kao mačka otkotrljao se po travi do najbližeg drveta. Uz metalni zvuk zapeo je revolver.

– Beži sa čistine, ludače! – prosikta Kolinsu, koji je zapanjeno gledao u njega. – Lezi!

Nespretno, krutih nogu, Kolins pade u travu i drhtavom rukom iz-

vuče oružje iz futrole. Cev je nesigurno poigravala, uperena u pravcu iz kojeg je maločas čuo šum.

– Ne pucaj! – glasno se neko javi s tog mesta. – Ne pucaj!

Kolinsova usta razjapiše se od iznenađenja. Prokletstvo, muški glas! Da nije šef ipak bio u pravu?

– Izlazi odatle! – promuklo se javi Kejdž. – Polako ... s rukama uviš ...

– Jasno! – javi se opet onaj glas, s lakim prizvukom smeha u sebi. Od tog smeha, međutim, Kolinsu izbi ledeni znoj po leđima. Samo hrabar čovek može da se smeje u ovakvoj situaciji.

Jedna senka sa podignutim rukama izbi na čistinu probijajući se kroz žbunje. Kolins podiže revolver prema njenim grudima. Čovek zastade kao da je to osetio.

– Ne pucaj! – reče ponovo. – Nisam naoružan, do đavola!

– To ćemo tek da vidimo – progundā Kejdž iz svog zaklona. Pridi i pogledaj, Kolinse!

Iki pokuša da se podigne na koleno, ali ga noge izdadoše, i on ostade u mestu, s licem zarivenim u travu. »Ja sam kukavica, ja sam kukavica«, bubnjalo mu je u glavi.

– Hajde, Kolinse, šta čekaš? – javi se ponovo Kejdž i čovek se trže na prizvuk prezira u tom glasu. Krv mu jurnu u lice i on skoči na noge, gotovo prkosno vraćajući revolver u futrolu.

– Pridi ovamo, stranče – uspe da progovori prigušenim glasom.

Čovek, visoka, krupna pojava širokih ramena, pride mu bez oklevanja i Kolins nespretno opipa njegove bokove i grudi pod kaputom, čija je tkanina bila iznenađujuće fina za ovo mesto. Pri slaboj svetlosti uspeo je da primeti kako se stranac osmehuje pokazujući pravilne bele zube.

– Sam si? – procedi Kolins izmičući se korak u stranu. Kejdž se oklevajući dizao iz zaklona.

– Potpuno sam – osmehnu se čovek i skide šešir da rukavom kaputa obriše znoj. Njegova svetla kosa zablista u mraku. – Dobro je što ste naišli, ljudi ... Malo je nedostajalo da me te proklete ženetine rastrgnu ...

– Šta? – trže se Iki. – Bio si u Holiju?

– Holi? – prezrivo se nasmeja čovek. – Sveto mesto, tako se zove ova rupa? Pa, mogu vam reći, ljudi, da one žene tamo nisu nikakve svetice!

– Ko si i šta radiš ovde?

Ledeni Kejdžov glas malo je smirio Kolinsovo uzbuđenje, ali su mu ruke i dalje drhtale. Gotovo nesvesno, izvukao je revolver ponovo iz futrole.

– Kauboj – osmehnu se čovek u tami. – Tražio sam posla, ništa drugo. Ni sam ne znam kako sam se našao na ovom prokletom mestu ... Zalutao sam u nekom klancu izgleda ...

– Kauboj? – sumnjičavo progovori Kejdž. – Odelo ti je suviše fino

za kaubojski posao, stranče, ili se meni bar tako čini. Sem toga ... ovde nema nikakvog ranča na stotinu milja unaokolo ...

– To sam već i sam primetio – odvrati čovek sa teškim uzdahom. – Obradovao sam se kad sam ugledao kuće, ali nije dugo trebalo da shvatim da sem mlečnih krava ovde druge stoke nema ... Nego, ljudi, kakvo je ovo od boga prokletost mesto? Svud same žene, do đavola!

– U redu – prekide ga Kejdž. – Dosta priče. Polazi!

– Kuda?

– Videćeš – Kejdž revolverom pokaza u pravcu mesta gde su ih čekala ostala trojica. – Kreći!

Slegavši ramenima, čovek pokorno pođe ispred revolvera uperenog u leđa.

– Kakav je ovo kraj? – gundao je više za sebe. – Kud god se okreneš neko uperi top u tebe!

– Ne brbljaj! – naredi Kejdž. – Hajde, Kolinse, šta si se ukočio?

Iki odmahnu glavom, kao da od sebe odbacuje neke teške misli. Sve ovo tako je malo ličilo na njegov trijumfalni povratak kakav je zamišljao ...

Pljunuvši na zemlju, on lagano pođe za Kejdžom. Revolver mu je nezgrapno visio u ruci opuštenoj niz telo. Na oružje je potpuno zaboravio.

Zastali su kada su začuli frktanje konja. Kejdž tiho zviznu.

– Jesi li ti, Kejdže? – javi se neko

šapatom. – Ko je to s vama, do đavola?

– Momak koga smo zatekli kraj potoka – osmehnu se Kejdž prilazeći. – Izgleda da se nije baš lepo proveo među onim ženskimama ... Kaže da je kauboj, ali mi ne liči na takvu zverku, šefc. Trebalo bi ga malo bolje pogledati, a?

– Priđi, stranče! – zabrunda Džadson. – Neka neko kresne šibicu da ga bolje vidim ...

– Oho, imate šibice! – obradovao se čovek. – Mogu li da zapalim cigaretu, ljudi? Nisam pušio od prekinoć, časna reč! One proklete žene i šibicu su mi uzele.

Opreznim pokretom prineo je ruku džepu košulje i iz njega izvadio duvankesu. Veštim prstima savio je cigaretu i prineo je plamičku šibice koju je neko od ljudi uz smeh kresnuo.

– Baš vam hvala, ljudi! – zadovoljno uzdahnu. – Ovo vam valja, nema šta!

– Dosta s glupostima! – zapovedi Džadson, iako je i njemu bilo simpatično hladnokrvno ponašanje nepoznatog. – Kažeš da si kauboj? Otkud ovde? U ovom kraju, koliko ja znam, niko ne gaji stoku.

– U stvari – počeo čovek lagodno odbijajući dimove – pošteno da kažem, bio sam kauboj ... sve dok nisam došao do nešto para, znate ... a onda ... – isceri se – karta me nikako nije htela. Završio sam u Solt Lejk Sitiju bez centa u džepu. Šta da vam pričam ...

Grub smeh proprati njegovu kratku priču, a i stranac se osmehnu kao da uživa što su mu džepovi prazni.

– I hteo si da nađeš neki posao, a?

– Šta sam drugo mogao? S revolverom nisam naročito brz, a ni u Solt Lejk Sitiju se ne otimaju oko revolveraša. Jedino što znam da radim jeste kaubojski posao...

– Hm – progundā Džadson. – Kako si zalutao ovamo?

– E, to ni sam ne znam – sleže čovek ramenima i sa žaljenjem povuče poslednji dim iz cigarete. – Mora da sam zaspao u sedlu, pa me je konj poveo kroz pogrešni klanac. Bilo kako bilo, odjednom sam se stvorio u ovoj dolini... Možete misliti koliko sam se obradovao kad sam oko sebe video sve same žene, ali mi je preselo...

– Ho-ho! – nasmeja se Džadson. – Plašiš se žena, a?

– Ja? – naivno podiže čovek obrve. – Taman posla... samo što ove prokletinje nisu obične žene, ljudi... Samo nešto mrmljaju i po ceo dan se mole bogu. A zamislite tek ovo... hteli su da me nateraju da se okupam!

Odgovori mu prigušen smeh. Jedino je Kolins krišom brisao hladan znoj sa čela.

– Pa, šta s tim? – cerio se Džadson. – Zavisí šta su smerale s tobom, a?

– Ništa dobro – zavrte čovek glavom. – Čuo sam kako se dogovara-

ju... Trebalo je da svake večeri noćim kod druge...

– I ti si od toga pobegao? – Zapamti se Džadson, mahnuvši nervozno rukom da utiša grubi smeh iza svojih leđa. – Je li, ortak... jesi li, mislim potpuno zdrav, a?

– Kao dren! – žusto klimnu glavom nepoznati. – Ali tridesetak žena... to je ipak malo previše, a?

– I zato si pobegao? – Džadson se sada već odlično zabavljao.

– Nije samo zato – uzdahnu čovek. – Nisu mi dale da pušim, zgražavale su se kad opšujem... a u celom mestu nema ni kapi viskija, do đavola! Ko ne bi pobegao? Kažite sami!

Ljudi s razumevanjem klimnuše glavom, a Džadson se okrete Kolinsu.

– Čuo si ga, Iki? Da li je moglo tako da bude...

– Moglo je – procedi ovaj – ali je meni ovaj tip ipak sumnjiv, šefe.

– Zbog čega?

Kolins sleže ramenima s pogledom uprtim u vrhove svojih čizama.

– Ne znam... jednostavno, sumnjiv mi je. One žene tamo... ne verujem da bi se tako otvoreno dogovarale šta da rade s njim. Pobožne su, do đavola...

– To je tačno – zamisljeno reče Džadson. – A opet... ako osam godina nisu videle muškarca...

– Osam godina? – trže se nepoznati. – Gospode bože! Za dlaku sam, znači, izvukao živu glavu!

Iki obrisa čelo i besno pljunu na zemlju. Čitava ova stvar je smrdela, ali taj prokleti stranac kao da je općinio šefa i ostale ...

– U redu – Džadson priđe svome konju. – Nećemo ovde brbljati do zore. Idemo!

– Kuda? – trže se Kolins. – U grad?

– Naravno – začudi se Džadson. – A kuda bismo? Tako smo se i dogovorili, zar ne? Da upadnemo usred noći i pohvatamo ih u kreveti-ma!

Ljudi se zacerekaše na tu pomi-sao i žustro priđoše svojim konji-ma.

– Ja tamo više ne idem! – odmah-nu stranac glavom. – Ljudi, hvala vam na svemu, više volim da peša-čim do Solt Lejk Sitija nego da se vratim u onaj osinjak!

– Kejdze!

Džadson je izgovorio samo tu reč, ali je Kejđu bilo jasno šta želi. Cev njegovog revozvera zari se strancu u leđa, nimalo nežno.

– Kreći! – procedi kroz zube. – I ne računaj na mrak ... Držim te na oku!

Slegnuvši ramenima, stranac sa-čeka da Kejdz skoči u sedlo, a onda dugim korakom, na izgled bez ikakvog napora pođe za Džads-onom, koji je već odmicao na svoj konju. Kolins, oborene glave, pro-pusti sve ispred sebe.

Iznenada mu se više nije žurilo u Holi, grad za kojim je tako dugo čeznuo ...

– Šta se večeras dogodilo u gra-du, stranče? – iznenada preko ra-mena upita Džadson. – Uzgred, kako ono reče da se zoveš?

– Nisam ni rekao – osmehnu se čovek. – Smit, to mi je ime. A ova gužva ... to svakako još mene tra-že.

– Smit, a? – nasmeja se Džadson. – Još nešto si zaboravio da nam ispričaš. Kako si došao do onih para koje si osotavio u Solt Lejk Si-tiju, Smite?

Čovek se trže i zbunjeno osvrte oko sebe.

– To je moja stvar – reče tiho. INPTobro, dobro – iskezi se Dža-dson. – Neka bude tako ... mada si mi pokvario planove, znaš. Mislili smo da ćemo te devojčice pohvata-ti na spavanju, a ovamo ...

– Ja bih bio oprezniji da sam na vašem mestu – upozori stranac. – Ženske nisu naivne ... a i naoruža-ne su.

Grohotan smeh proprati njego-ve reči. Kejdz je bio najglasniji od svih, a njegovo ružno lice čak su oblile suze koje su mu navrle na oči.

– Mnogo si smešan, Smite – reče na kraju brišući lice rukavom. – Ti se stvarno plašiš žena, a?

– Videću te uskoro – sleže čovek ramenima.

– Dobro, dosta je bilo galame, momci – prekide ga Džadson. – Šala na stranu, malo opreznosti nije na odmet. Tišina i držite oči ot-vorene. Čak i ženska bi mogla sreć-

nim hicem smaći nekog iz mraka. Jasno?

Jahači se utešiše i sledećih nekoliko minuta čuo se samo potmulibat kopita u gustoj travi.

Džadson je, očigledno, znao svoj posao. Na nekoliko stotina⁸ jardi od prvih kuća, uspravio se u sedlu i podigao ruku. Bio je to ugovoreni znak. Grupica jahača je istog časa jurnula u galop, proračunat na to da zaplaši i zbuni eventualne branioce.

Kejdz je, međutim ostao u mestu, psujući kroz zube.

– Šta je bilo? – dobrodušno ga upita njegov zarobljenik. – Žuri ti se kod ženskih, a?

– Ti si za sve ovo kriv! – progundā Kejdz. – Dok ja stignem, pokupiće sve bolje ženske ... ko zna kakva će grdoba mene zapastiti!

– Ne brini – pokuša »Smit« da ga uteši. – Ima puno zgodnih žena tamo ... čak i da vas je dva puta više. Videćeš!

Kejdz na to samo ponovo promuklo opsova i obode konja.

– Hajde! – besno dobaci zarobljeniku. – Šta se vučeš? Hoćeš da ti saspem metak u glavu?

Njegov konj iznenada zaplašeno frknu, ali je to upozorenje za Kejdzā stiglo prekasno. Iz mračnog žbunja na njega se kao puma bacila jedna prilika. Podignuta ruka, blesak metala i tup udarac ... Trenutak kasnije, Kejdz se bez glasa stropoštao iz sedla.

Zarobljenik skide svoj šešir i ob-

risa znoj sa čela.

– Dobro je, Buče – reče. – Ni sam to ne bih bolje obavio ...

* * *

Četiri konja jurila su sada kao vihor širokom utabanom stazom koja se belela u mraku.

– Pazi! – promuklo doviknu Džadson svojim pratiocima.

Gotovo u istom trenutku nešto blesnu na prozoru najbliže kuće i odjeknu potmuo pucanj. Nad glavama jahača zlokobno zazvižda olovo.

– Ne pucajte! – povika Kolins prigušenim glasom. – Ne pucajte!

– Đavola! – dahtao je jahač kraj njega. Meci iz njegovog revolvra već su zasipali mračnu drvenu fasadu, odakle dopre tresak rezbijenog stakla. – Treba da me izbuši, je li?

– Za mnom! snažnim glasom povika Džadson, naglo skrećući konja udesno. Skočio je iz sedla gotovo pre nego što se konj zaustavio i s puškom u ruci pognuto pretrčao do verande najbliže kuće.

Pucnji su sada već praštali sa nekoliko strana i ljudi mahinalno uvukoše glave u ramena dok su sledili primer svog vođe.

– Prokletstvo! – zastenja neko. – Umalo da me pogodi!

– Tišina! – prosikta Džadson. – Kolinse, čija je oyo kuća?

Kolins se šuplje nasmeja.

– Kao da si mene pitao gde treba

da stanemo, Džadsone. Tu živi ona žena koju si obećao meni, Beula Haskins.

– Je li? – nasmeja se i Džadson. – Dobro ... prepuštam ti čast da joj najaviš našu posetu, Iki. Čeznuo si za ovim trenutkom, zar ne?

Druga dvojica se nasmejaše se na te reči, ali njihov smeh prekide metak koji niže od ostalih proleće iznad njihovih glava.

– Hajde, do đavola! – povika Džadson. – Čekaš da nas izrešetaju ovde, a? Zna li ta ženska da puca?

– Kao sam đavo! – prostenja Kolins. – Džadsone, ja ...

– Idi, do đavola!

U dva skoka Džadson se nađe pred vratima i snažno zadrma kvaću. Ne obraćajući pažnju na kišu metaka koja je dobovala po drvenoj fasadi, on se izmače dva koraka i čitavom težinom baci na vrata.

Vešto se zakotrljao po podu i izbegao metak, koji je ovoga puta dopro iz mračne unutrašnjosti kuće. Odatle se čuo tup udarac i nešto nalik jecaju.

– U redu je – javi se Džadson. – Upadajte!

Gurajući se da što pre stignu do zaklona, njih trojica zaglaviše vrata. Srećom, nevidljivi protivnici su iznenada prekinuli vatru, verovatno zbunjeni razvojem događaja. Kolins, poslednji, uspe da prisloni vrata uza zid i tako donekle zatvori njihov mračni otvor.

Neko kresnu šibicu, čija svetlost obasja čistu, urednu prostoriju.

– Je li to ona, Kolinse? – upita Džadson.

Kolins proguta pljuvačku.

– Ona je ...

Beula je ležala onesvešćena na podu, duge crne kose rasute oko bledeg lica, ponovo u onoj svojoj bezobličnoj haljini.

– Matora je – dobaci neko razočarano. – Ako su sve ovakve, Kolinse, onda bolje da nismo dolazili ...

– Dosta! – zareža Džadson. – Marti, Bartone ... čuvajte stražu. Ne verujem da bi te ženske smele da nas napadnu, ali nikad se ne zna ... Kolinse, pomoz mi da je osvestimo!

Kolins se osvrte oko sebe i pogleda mu pade na bokal koji je stajao na umivaoniku. Široko se cereći, on izruči sadržinu posude na ženinino lice.

– Ima li koga u blizini? – upita Džadson.

– Ništa se ne vidi ...

– Upali onda svetlo! – zapovedi vođa Kolinsu i ovaj pohita da izvrši naređenje. Nekoliko trenutaka kasnije žućkasta svetlost petrolejke obasja malu prostoriju. Oprezno se držeći uza zid, Džadson priđe ženi, koja ga je s poda neustrašivo gledala pravo u oči.

– Šta je? – Ne sviđam ti se? – nasmeja se Džadson. – Uostalom, ne sviđaš se ni ti meni, ali je ovde neko kome se više dopadaš. Poznaš li ga?

Hladni Beulin pogled pređe na

Kolinsa, čije je lice zračilo paklenim trijumfom.

– Ikabod Kolins – reče ona prezrivo. – Kukavica je ipak skupila hrabrosti da se vrati u Holi, zar ne? Ne sama, naravno... Šta si im obećao, Ikabode, da bi te pratili ova-mo? Žene? Novac? Po njihovim njuskama pre bih rekla ovo drugo.

– Prava divlja mačka – s tračkom poštovanja u glasu reče Džadson. – Ona je glavna ovde, a?

– Da – cedio je Kolins, a lice mu se zgrčilo u masku mržnje. – Ona... ona je čak i moju rođenu ženu nahuškala na mene... Ona me je oterala odavde pošto... pošto...

– Pošto? – podiže Džadson obrve. – Ima li nešto da mi nisi ispričao Kolinse?

– Ništa važno – osmehnu se ovaj grčevito. – Ništa važno, Džadson. Važno je samo da je ona u našim rukama.

– To vam neće mnogo pomoći – hladno se osmehnu Beula. – Moje sestre su još slobodne i imaju oružje u rukama... nijedan od vas neće živ izaći iz ove kuće!

– Oho! – nasmeja se Džadson. – Ona još i preti? Zar ne shvataš da ti mogu učiniti što god hoću, ženo?

– Vi meni ne možete ništa!

Glas žene ostao je ravnodušan i hladan. Čak i u tom ponižavajućem položaju, pred nogama muškaraca, nije učinila nijedan pokret koji bi pokazivao zbunjenost ili strah.

– To ćemo videti – ružno se isce-ri Džadson. – Kolinse, moj deo pogodbe je ispunjen... na tebe je red!

– Prokletstvo! – umeša se jedan od one dvojice, čovek po imenu Marti. – Da vidimo najpre kako ćemo se izvući iz ove mišolovke! I šta ćemo za Kejdža i onog tipa?

– Kejdž će se već snaći – sleže Džadson ramenima. – Ne brinite vi za njega... a što se tiče izlaska, tu će nam pomoći naša domaćica. Ustani – okrete se Beuli – izađi i reci onim šašavim ženama da bace oružje, inače...

Beula se lagano uspravila.

– Inače?

– Bolje da ne znaš kakva te sudbina očekuje. Izađi i reci mi!

– Ne.

Glas žene bio je tih, ali odlučan. Džadson se zapanjeno zagleda u nju, ali ona izdrža njegov pogled.

Još je gledajući u oči, Džadson lagano izvuče revolver i uperi joj ga u stomak.

Na ženinom licu nije se pomerila nijedna crta.

– Pucaj!

– A, ne! – odmahnu Džadson glavom, vraćajući oružje u futrolu. – Htela bi da se izvučeš na lak način, je li? Bartone!

Barton, grmalj koji je dotle tupo buljio kroz razbijeni prozor, okrete se i raširi usta u osmeh koji otkri polomljene i požutele zube. Zamišljeno češkajući prstima dugu bradu, on odloži svoju pušku uza zid i

zbunjeno zastade.

– Šta da joj radim, šefe?

– Šta god hoćeš.

– Stani!

Džadson se zapanjeno zagleda u bledo lice Ikaboda Kolinsa, kome su usne drhtale od straha. – Stani, Džadsone... Rekli smo da je ona samo moja...

– Da, u pravu si – osmehnu se Džadson. – Bartone, izvini, ali Iki ima veća prava na nju. Izvoli, Iki!

Kolins se zbunjeno osvrte oko sebe, praćen podsmehljivim pogledima.

– Šta je, šta čekaš? – nasmeja se Džadson. – Ne znaš odakle da počneš? Hoćeš da ti Barton pokaze? Mislio sam da mrziš tu ženu, do đavola!

Kolins je gledao u ženu, koja je čitav taj prizor pratila sa prezrivosmehom na licu, ponosno uzdignute glave.

– Beula... nećeš valjda dozvoliti – počeo Kolins tihim, nesigurnim glasom – nećeš valjda dozvoliti da dođe do krvoprolića? Ti ove ljude ne poznaješ... Oni ne žele da ubijaju, ali ako na to budu prinuđeni...

– Oni? Smrt je lepa u poređenju sa onim što bi značio život pored njih!

Kolins se nemoćno okrete Džadsonu, koji je razgovor pratio sa lakim osmehom na licu.

– Džadsone, možeš li ti da je ubediš? Ova žena je lud, kod nje razumni razlozi neće pomoći...

– Ja ne mogu... ali Barton može.

– Znam, ali... ona nikada neće pristati, poznajem je... Sem toga, potrebna nam je živa, zar ne?

– Ko je rekao da će je Barton ubiti? – nasmeja se Džadson. – On ume da bude fini sa ženama, je li tako, Bartone?

Čovek odgovori nekim rzanjem nalik na smeh. Očice su fiksirale ženino lice.

– Sećaš se one male igračice u Enderbiju? – lagano je govorio Džadson, pažljivo naglašavajući svaku reč. – Dejzi, tako se zvala, ako se ne varam... Sećaš li se kako je izgledala kada smo Bartona konačno skinuli sa nje, a?

Kolins se strese, ošamuceno vrteći glavom.

– Ne, ne... samo to ne!

– Kukavice!

Čovek podiže glavu kao da ga je Džadson ošinio bičem i prsti desne ruke nervozno mu zaigraše nad drškom revolvera.

– Hajde! – promuklo se nasmeja vođa. – Hajde, potegni ako smeš... kukavice!

Bila je to Džadsonova greška... ubeđen u Kolinov kukavičluk, smetnuo je sa uma da gnev može nadoknaditi hrabrost. Sem toga, sva pažnja bila mu je skoncentrisana na Kolinsovu desnu ruku.

Promuklo zauzvrat, čovek se bacio glavom napred, pravo u Džadsonov truh. Prsti su mu se, kao kandže grabljivice, zarili u de-

beli kaput. Iznenaden, Džadson nije uspeo da potegne revolver, čak ni da ostane na nogama. Obojica su se sručili uza zid u zbrci pomešanih ruku i nogu.

– Hej! – zaurao je Marti i bacio se na njih. Neko od boraca pogodio ga je čizmom pravo u trbuh i on se previo u pasu, stežući rukama povređeno mesto i besno psujući.

Bartonove oči su tupo zasvetlele. Obliznuvši usne, on nezgrapno ispruži ruke prema ženi, koja je sve vreme nepomično stajala.

Sa usana mu se otela užasna psovka. Zastao je u mestu, pokrivši lice rukama.

Vrata su s treskom pala. Barton skide ruke sa lica, zbunjeno gledajući u krv iz ogrebotina koje su ostavili Beulini dugi nokti. U istom trenutku Džadson snažno odbaci od sebe Kolinsa, koji bolno jeknu.

Sedeci na podu, šef bande glasno opsova.

– Gde je žena, prokletstvo?

* * *

– Šta da radimo sa ovim tipom?
– progunda Buč, vešto skidajući onesvešćenom Kejdžu pojas sa revolverom i proveravajući da li je pun. Kid je za to vreme nastojao da umiri preplašenog konja, zadovoljno primetivši da u futroli kraj sedla nosi vinčesterku.

– Ništa, do đavola ... Neka ostane ovde.

– Da ga vežemo?

Kid se naže nad onesvešćenog čoveka i odmahnu glavom.

– Ovaj se neće brzo probuditi – stručno proceni. – Dobro si ga lupio tom pištoljčinom.

– Ko bi rekao da i ovaj krš neće mu vredeti – nasmeja se Buč. – Taman sam mislio da ga bacim. Težak je kao crna zemlja!

– Ne budi lud ... čak i prazan pištolj može nekog da uplaši.

– Onda ga nosi ti – prezrivo reče Buč i dobaci ortaku stari pištolj. Kid ga vešto uhvati i gurnu za pojas.

– Šta sada? – upita Buč. – Idemo?

– U svakom slučaju ... samo kuda?

– Natrag, u grad. Kuda bismo? Tamo su nam još konji i oružje.

– Da, ali i još neko ... preostala četvorica tipova. Na njih si zaboravio?

Obojica su se trgli na potmuli pucanj koji je dopro od prvih kuća. Nekoliko trenutaka kasnije počelo je da prašti sa svih strana.

– Oho! Pravi rat – zavrte Buč glavom. – Ženske, očigledno, ne vole goste! Jesi li uspeo da doznaš šta ovi tipovi traže od njih?

– Ništa – odmahnu Buč glavom – sem da hoće da upadnu u grad i sve ženske pohvataju u krevetima.

– Izgleda da im nije uspelo – zacerka se Kid. – Za to smo mi krivi. Da nismo kidnuli, ženske bi stvarno bile u svojim krevetima.

Buč upitno podiže pogled. Pucnjava je iznenada prestala, kao nožem presečena.

– Gotovo – reče tiho.

– Da, gotovo – klimnu Kid glavom. – Šta si drugo očekivao? Ni jedna žena nikada nije naučila da puca kako valja...

– Misliš li da je neko stradao?

Kid je ćutao.

– Verovatno jeste uzdahnu Buč.

– Hoćemo li da pogledamo?

– Hoćemo, ali bez ikakvih egzibicija, Buče... Samo ćemo se prišunjati i pogledati šta rade. Jasno?

– A šta bih drugo radio? – začudi se Buč. – Hoću samo svoje oružje i svog konja, do đavola! Baš me briga za te žene, ništa bolje nisu ni služile!

– Je li? – osmehnu se Kid. – Kao da nisam video kako si proždirao pogledom gospođu Beulu tamo u kupatilu? Drugom ti to, Buče... poznajem te...

– Gluposti! – pobuni se Buč. – Ženska nije loša, nema šta, ali ako misliš...

– Dobro, dobro, videćemo – umiri ga Kid. – Idemo li već jednom?

Držeći se zaklona žbuna i retkog drveća, njih dvojica su dugim skokovima prilazili prvim kućama, dobro se čuvajući da ne stupe na tle ponegde osvetljeno široko otvorenim vratima i prozorima. Sablasno su delovale te prazne i osvetljene kuće u tami. Samo se odnekud sa drugog kraja čuo glasan

plač deteta.

– Gde li su? – šapnu Buč. – I ot kud odjednom ova tišina?

– Ono tamo je kuća u kojoj nas je Beula primila? – upita Kid.

– Koja? – napreže pogled Buč. – Čini mi se da jeste. Tamo ima svetla...

– Ta kuća je opkoljena, Buče. Gledaj...

– Prokletstvo! Stvarno, neki se šunjaju oko kuće... Žene, do đavola!

– Tačno – klimnu Kid glavom. – Mora da su ona četiri tipa unutra, a one ih drže u šahu.

– To nisu očekivali, a – zacereka se Buč. – Hteli su da ih pohvataju na spavanju, barabe. Tako im i treba!

– Dobro, Buče, na čijoj si ti strani, muškoj ili ženskoj? – nasmeja se Kid.

– Na muškoj, naravno – zbuni se Buč – ali ovo... Idi do đavola! Šta ćemo sad?

– Naše oružje je verovatno u istoj kući, to je ono... Izgleda da ćemo morati da sklopimo savez sa ženama. Nemaš ništa protiv?

Buč zamišljeno otpljunu u mrak.

– Ne znam... hoće li nam verovati?

– Šta bi ti učinio na njihovom mestu?

– Otkud znam...

– Eto vidiš. Moramo biti opreznici.

Buč je zurio u pravcu kuće.

– Hej, Kide... svetlo se ugasio!
– uzviknu iznenađa.

Pokušaće da izađu – zaključí Kid hladnokrvno. – Baš me zaníma kako te ženske gađaju...

Odgovor na to pitanje Kid je brzo dobio. U trenutku kada su se na vratima kuće pojavile tamne senke, zapraštalo je odasvud. Buč je na brzinu procenio da puca najmanje desetak pušaka i bar isto toliko revolvera.

Kroz taj pljusak olova, ma kako neprecizan bio, nije moglo proći ništa živo. Jedna od tamnih prilika sručila se na verandu, a druge su se hitro povukle u zaklon. Trenutak kasnije jedan od njih je iskočio i, izloživši život opasnosti, povukao ranjenog prijatelja za sobom.

– Koliko protraćene municije! – uzdahnu Buč. – Ispalile su najmanje stotinak metaka a da niko izgleda nije ni ozbiljnije ranjen. Da smo nas dvojica bili na njihovom mestu...

– Čuti! – muču ga Kid laktom. – Ženske se nešto dogovaraju...

Zaista, ostavljajući samo dve ili tri da motre na kuću, žene su se zbile u mračnu gomilu, iz koje su dopirali uzbuđeni glasovi.

– Kao ovce! – prezrivo otpljunu Buč. – Šta da radimo, Kide?

– Kako smo se i dogovorili... Ponudićemo im pomoć.

– Odmah?

– A šta bismo čekali! – sleže Kid ramenima. – Idemo... ali najpre da im se najavimo, za svaki slu-

čaj...

On mirnim korakom izađe na prostor osvetljen lampom iz obližnje kuće i prodorno zviznu. Buč se nasmeja kada u mraku zablistaše bleđa lica iznenađa okrenuta prema njima.

– Ko je to? – začu se oštar glas, Beulin.

– Sandens Kid i Buč Kasidi, vaši doskorašnji zarobljenici – hladnokrvno odvrati Kid, ležernim korakom se približavajući zbunjenoj grupi. Skrivajući osmeh, Buč pođe za njim.

Zastali su na nekoliko koraka ispred uperenih cevi, kojima su ih žene dočekale.

– Kako ste izašli? – upita Beula namrgođenog lica. – I otkuda vam oružje?

Buč nije bio siguran, ali mu se činilo da ona izbegava njegov pogled. »Ima i razloga za to«, smeju lijo se u sebi, »puno razloga...«

– To sada nije bitno – osmehnu se Kid. – Oružje je pripadalo drugaru one četvorice koju držite pod opsadom. Nego, kad smo već kod toga, motri ili neko ne kuću i sa druge strane?

* Beulin oboreni pogled govorio je više od reči. Na njen znak, dve mlađe devojke naoružane glomaznim starinskim puškama pohitaše u širokom luku oko opkoljene zgrade.

– Imate još dosta da učite o ratovanju, gospođo – isceri se Buč. – Zaboravili ste elementarnu stvar,

ali, nije strašno. Kada smo mi ovde, sve će biti u redu. Recite nam šta želite da se učini sa tim tipovima, i bićete usluženi!

– Ne!

Beulin glas bio je hladan i jasan. Žene iza nje zbunjeno zažamoriše. Mnogima se očigledno dopadala ideja da imaju i dva muškarca na svojoj strani.

Kid se osmehnu sa razumevanjem.

– Nemojte, gospodo – počeo veoma tiho – nemojte da na vašu odluku utiče ono što se dogodilo u kupatilu... Bio je to sticaj okolnosti, zaista nismo imali nikakve loše namere.

– Ne!

U Beulinom glasu ponovo nije bilo ni tračka nesigurnosti. Cev njenog revolvera bila je uperena pravo u Kidov stomak, i on je zbog toga osetio malo nelagodnosti.

– Beula... – zausti neko tihim glasom iz grupe, ali jedan nestrpljiv pokret ženine ruke ponovo uspostavi red.

– Odlazite! – reče on kroz zube. – Odlazite i ostavite ovu dolinu i nas na miru, inače ćemo vas ubiti kao pse!

– A naše oružje? Konji? – umeša se Buč.

– Ovde više nema ničeg vašeg – tvrdim glasom produži Beula. – Te stvari pripadaju nama, kao i ono što ćemo uzeti od onih zločinaca kada se obračunamo sa njima. Ruke uvis!

Njena oštra komanda kao da je prenula ženu. Mračne cevi njihovog oružja ponovo se podigoše prema grudima njih dvojice.

»Prokletstvo!« pomisli Buč. »Prošao je trenutak kada smo mogli steći njihove simpatije. Najzad, Beula ih poznaje mnogo bolje od nas. Znala je da treba odmah da reaguje.«

– Bacite oružje! – zapovedi Beula. Oroz njenog revolvera škljocnu.

Buč iskosa baci pogled na Kida. Na njegovom licu, čak i u mraku, ponovo je igrao širok osmeh.

– Kako da bacimo oružje kada su nam ruke podignute? – reče veselo. – A, Buče?

I taj jedan pogled bio je dovoljan za dobro uigrani par. Jednim skokom Buč se našao kraj Beule, tresnuo je po ruci i izbio joj revolver. Koristeći svoj zamah, uspeo je da je ščepa oko pasa i čvrsto privuče uz sebe. Njegov revolver sada je bio uperen u mračnu grupu žena, koje su samo širom otvorenim ustima pokazivale svoje iznenađenje zbog tako neočekivanog razvoja događaja.

No, situacija ni izbliza još nije bila rešena u njihovu korist. Buč je imao pune ruke posla da zadrži Beulu, koja se bez glasa otimala kao divlja mačka. Kid je i dalje stajao pred uperenim cevima, prkoseći im svojim neponovljivim osmehom.

»Možda to na žene utiče više nego moj pištolj«, prolete Buču

kroz glavu.

– U redu – nasmeja se Kid konačno. – Pat pozicija. Mene možete ubiti, ali će Buč svakako ubiti i neke od vas. Beulu sigurno . . .

– Pucajte! – procedi Beula, zarijavajući Buču nokte u ruku. – Pucajte!

– Ne slušajte je! – pohita da ih umiri Kid. – Nemamo nameru da prolivamo krv, do đavola!

Buč, međutim, nije obraćao ni malo pažnje na povređenu ruku. Uspeo je da tom rukom čvrsto stegne Beulu oko mišica i tako bar na trenutak zadrži na odstojanju oštre nokte. Blaženo se osmehnuo kada je osetio čvrste grudi pod svojom šakom. Privukao je ženu uz svoje telo.

Nju kao da je upravo to zbunilo. U jednom trenutku potpuno se opustila. Tamni pogled podigao se prema Bučovom licu. Usne su joj bile poluotvorene . . .

– Do đavola – procedi Buč. Tebi se ovo dopada, mačko!

Istog časa je shvatio koliko je pogrešio što je to rekao glasno. Između Beulinih izobličених usana oteo se krik besa i ona se istrгла iz Bučovog zagrljaja. Zamah joj je, međutim, bio prejak, pa se zateturala i pala.

Buč je spustio pogled sa njenih iskeženih zuba na ruku u kojoj je ponovo bio revolver dohvaćen sa zemlje. Ta ruka i cev u njoj lagano su se dizali prema Bučovom stomaku . . .

Buč oseti kako mu po leđima izbija ledeni znoj.

»Ženska je dovoljno luda da puca«, prolete mu kroz glavu.

I pucanj je odjeknuo, ali ne iz Beulinog oružja . . . Pucala je jedna od žena koje su na oku još držale kuću, iz koje već nekoliko minuta nije dopirao nikakav glas.

Beula ukloni sa lica zamršenu kosu i okrete se na tu stranu. Buč odahnu.

– Ko je to pucao? Nora?

Kid namignu prijatelju. Mala plavuša još jednom im je pomogla u pravom trenutku.

– Ja sam pucala, Beula – ču se glas iz mraka. Učinilo mi se da sam videla pokret na vratima, ali . . .

– Ali nisi videla ništa – hladno zaključi Beula pošto je osmotrila mračnu kuću. – Štedi municiju, Nora, znaš da je nemamo dovoljno . . .

– Nikakvo čudo – poluglasno procedi Buč, ali grč na Beulinom licu govorio je da ga je čula.

– Gospodo Beula – umeša se Kid – mislim da je ovih gluposti bilo dovoljno. Ne možete sebi dozvoliti luksuz da se obračunavate sa nama dok četiri opasna tipa čuče u vašoj kući, a i peti će verovatno uskoro doći sebi . . .

– Peti? – trže se Beula. – Bilo ih je pet?

– Da – procedi Buč. Tačno pet. Jednog sam sredio tamo u žbunju. Uzeli smo mu oružje, ali momak deluje prilično opasno. Prema

tome ... – on rečito sleže ramenima.

– Prema tome – hitro dobaci Kid – nećete moći bez naše pomoći!

– Oni su u pravu, Beula – javi se hrabro jedna žena, u kojoj Buč prepoznade malu Čariti Lenoks. – Uostalom, već su pokazali da nam ne žele zlo ... Spasili su moju Rejčel iz plamena, i ...

– Dosta, Čariti! – prekide Beula ostrim glasom. – Ovde ja još izdajem naređenja. Ebigejl!

Tamnokosa devojka istupi korak napred, upitno gledajući u Beulu.

– Ebigejl, uzmi još dve devojke i drži ovu dvojicu na oku. Jasno?

– A ... njihovo oružje? – sa oklevanjem upita devojka.

– Ostavi mi oružje. Ne želim samo da se mešaju u našu borbu ... Kada sve bude gotovo, vratićemo im konje, pa će moći da odu svojim putem ...

– Beula! – uzviknu Čariti Lenoks. – Zašto? Pa oni hoće da nam pomognu, Beula ...

– Ovo je samo naša borba, Čariti – ponosno odvrati Beula, ne obraćajući pažnju na žagor među ostalim ženama. – Oni nam nisu potrebni ... Ukloni ih odavde, Ebigejl ...

* * *

Noć se vukla sporo, kao prebije ni kojot. Buč je sve češće sa zavišću pogledao u Kida koji je blaženo hr-

kao zavaljen u udobnu stolicu za ljuljanje, sa šeširom navučenim duboko na oči. Vinčesterka koju je uzео Kejdzu nemarno je bila oslonjena na zid pored njega.

Po ko zna koji put Buč nervozno pride prozoru i zapilji se u mrak, pokušavajući da razazna neki pokret oko opkoljene kuće. Tri devojke koje su motrile na njega i Kida i dalje su ga pratile podozrivim pogledima, iako njihovo oružje više nije bilo upereno direktno u njega.

Sa dubokim uzdahom Buč se vrati na klupu pored dugog stola i spusti glavu u ruke. Tako bi rado spavao, ali se bojavao nekog novog trika opsednutih bandita. Čudio se već zbog čega još ništa ne pokušavaju. A tu je bio i Kejdz ...

Jer, patrola koju je Beula uputila da potraži Kejdzu, nije ga našla na opisanom mestu. Momak je, očigledno, imao tvrđu glavu nego što se Buču činilo.

I sada je i on bio negde u mraku, nenaoružan, ali opasniji od zmije zvečarke za svaku ženu koja se neoprezno udalji od svojih drugarica ...

Buč mutnim pogledom pređe preko lica triju devojaka koje su sedele na klupi preko puta njega. Jedino mu je Ebigejl uzvratila prezrivim pogledom. Na licima druge dve, dosta mlađe devojke, video je strah pomešan sa malo divljenja.

Jedna od njih baci umoran pogled na zidni sat, koji je potmulo

otkucao dva puta.

– Dva – tiho reče. – Sad će i meni doći smena. Zašto se i ti ne bi malo odmorila, Ebigejl? Cele noći nisi ni oka sklopila!

– Ne – odmahnu on glavom. – Ne spava mi se . . .

Buč se nasloni na zid, zavukavši ruke duboko u džepove.

– Na koga je sada red da kuva kafu? Na mene?

– Ne! – oštro reče Ebigejl. – Dosta je bilo kafe. Uskoro će i svanuti.

Na pomen reči »kafa«, Kid se naglo trže i široko otvori oči, sklanjajući šešir sa lica.

– Ko je rekao kafa? – promumla sanjivo. – Gde je kafa?

Dve devojke se nasmejaše, pa se čak i lice Ebigejl razvuče u nešto nalik osmehu. Sve tri su sa divljenjem posmatrale Kida, koji se uspravio i lagano istezaao svoje mišićavo telo.

– Ima li šta novo, Buče? – zevnu on.

– Ništa. Ove devojčice se smeњуju, a nas dvojice ostajemo na istom mestu. Nije pošteno, a?

– Gle! – trže se ona devojka kojoj je trebalo da dođe smena. – Sare još nema. Da pogledam šta je s njom, Ebigejl?

– Strpi se, doći će – progundā crnokosa. – Naspavaćeš se, ne brini.

Kid se vrati u stolicu za ljuljanje, hladnokrvno dignuvši noge u čizmama na ivicu stola, kao da ne primećuje zapanjene poglede triju devojaka.

– Šta misliš šta će ona četvorica učiniti? – obrati se Buču.

– Petorica. I Kejdž je negde u blizini . . .

– Je li? Nisi, znači, više pri udarcu, Buče. To komplikuje stvar, a?

– Naravno – sleže Buč ramenima. – Još ako dođe do oružja, a to ne bi trebalo da bude teško . . .

– Moći će da se umeša u svaki pokušaj proboja one četvorice iz kuće – zaključī Kid. – Čule ste ovo, moje dame? Kako bi bilo da još jednom razmislite o našoj pomoći, a?

Jedna od devojaka se uplašeno prekrsti, dok druga preblede od straha. Jedino je lice Ebigejl ostalo nepomično.

– Čuo si Beulu – odvratila je hladno. – O tome ona odlučuje. a ona je svoju reč rekla . . .

– Beula – greši – mirno dobaci Buč. – Ona možda ume da vodi vaše naselje u miru, ali je ovo situacija u kojoj njen sud ne može biti najbolji. Tih pet tipova su opasni. Same ne možete izaći na kraj sa njima . . .

Posle njegovih reči zavlada nelađodno ćutanje. Buč i Kid se zgledaše. Buč nemoćno sleže ramenima.

»Ako reči ne mogu da ih ubede«, pomisli, »ona petorica već će to učiniti na svoj način . . .«

– Eloiz – reče konačno Ebigejl – izađi i vidi šta je sa Sarom. Davno je već trebalo da stigne . . .

Klimnuvši glavom, jedna devojka izađe. Buč je natmureno motrio

Ebigejl, ali na njenom licu ni traga nekakvoj slabosti.

Kao da više ni čuveni osmeh Sandens Kida nije delovao.

On i Buč skočili su na noge gotovo istovremeno. Još pre nego što je u njihovim ušima prestao da odjekuje dug ženski krik ispunjen užasom ....

Eloiz je s rukama na licu klonula kraj tela veoma mlade devojke u travi. Duga haljina bila joj je podignuta visoko, dopola skrivajući lice izobličeno od užasne borbe sa smrću. Nežno belo telo bilo je na nekoliko mesta obeleženo znacima teških udaraca.

Buč, Kid i dve devojke užasnuto su zastali na toj uskoj čistini među žbunjem, kojih stotinak stopa od kuće u kojoj su se nalazili.

Čak i Bučov glas je zadrhtao kada je promuklo progovorio:

– Da li sada shvatate šta sam hteo da kažem, devojke? Sara je samo prva... Ovakvih prizora biće još.

Kid je stisnutih zuba povukao naniže haljinu ubijene devojke i nežno pomogao Eloizi da ustane. Devojka je izbezumljeno jecala i vrtela glavom. Pogledi dvojice prijatelja se susretoše.

– Kejdž – tiho reče Kid.

– Kejdž.

Buč tu reč izgovori kao psovku, kroz čvrsto stisnute zube. – Zašto nisam ubio psa kada sam ga imao u šakama!

– O tome više ne vredi misliti –

reče Kid. – Dodi, pomози mi da je ponesemo. Ebigejl, vodi naš Beuli.

Crnokosa klimnu glavom, ugriživši se za usnu. Čak i njene ruke, koje su stiskale vinčesterku, upadljivo su drhtale.

Pucnji su zapraštali u trenutku kada se Buč naginjao nad krhko telo devojke ...

– Prekasno! – prostenja Kid. – Već pokušavaju da se probiju! I to na sve četiri strane!

Zaista, plamičci oružja svetlucali su svud oko mračne kuće u obruču ratobornih žena.

– Slušaj! – prosikta Buč.

Iza linije po kojoj su bile poredane žene odjeknu potmuli pucanj neke starinske puške, praćen užasnim krikom bola. Buč pljunu na zemlju.

– I Kejdž se umešao, naravno. Biće krvi koliko hoćeš, Kide ...

Isto onako naglo kako je i počela, pucnjava je i prekinuta. Kid spusti ruku na rame Ebigejl, koja je bledog lica krenula u pravcu opkoljene kuće.

– Ne tamo, devojko. Ja mislim da su oni već izašli ... Može se dogoditi da naletiš pravo na jednog od njih. Hajde, idemo da potražimo Beulu i dogovorimo se šta i kako dalje ... Buče?

– Ma, jasno je sve – sleže Buč ramenima. – Sada su oni u prednosti. Verovatno će se za koji trenutak okupiti na dogovorenom mestu i napasti zajedno. A žene su razbacane u malim grupicama, verovat-

no . . . Moramo ih što pre prikupiti.

Kid klimnu glavom, dok su njegove duge noge gutale prostor. Devojke su jedva uspevale da ih slede, s naporom vukući svoje teške pušcetine.

– Lakše, Kide – dobaci Buč. – Imaš posla sa ženama, ne zaboravi. One će najpre da pucaju pa tek onda da pogledaju na koga su pucale!

Kid se ukopa u mestu, tako da Buč gotovo nalete na njega.

– U pravu si – šapnu. – Ebigejl, prođi ti napred, ovde pored mene.

– Plašiš se? – iskrivi devojka lice u prezrivu grimasu.

– Užasno – klimnu Kid glavom. – Hoćeš da me držiš za ruku dok ne izađemo iz ovog mraka?

– To bi ti hteo, a? – dobaci Buč, kezeći se.

Za šalu je još bilo suviše rano. Neko se, bučno dahćući, probijao kroz žbunje na njihovoj levoj strani. Buč prinese prst usnama da bi utišao devojku kraj sebe. Već je otvarala usta da vrisne.

– Vas tri ostanite ovde – zapovedi šapatom Kid. – Buče . . .

Dogovorili su se jednim pogledom, kao i obično, i nestali u tami, razdvojivši se za nekoliko stopa. Zadržavajući dah, čekali su da im se nepoznati približi.

Žena, svakako, pomisli Buč. Muškarac bi znao da mora biti oprezniji . . .

Tamna prilika koju je trenutak kasnije opazio imala je suviše širo-

ka ramena za ženu. Buč se zadovoljno osmehnu. Kada bi to bar bio onaj Kejdz . . .

Kid je, međutim, i ovoga puta bio brži od njega. Nečujan kao puma priskočio je nepoznatom i zadao mu udarac kundakom puške po glavi. Čovek se sručio na tle kao vreća.

– Ko je to? – upita Buč šapatom.

– Sad ću da vidim – progunda Kid naginjući se nad onesvešćenog. – Do đavola, sitna riba . . . Kolins.

– Šta da radimo s njim? Da ga ukokamo, a?

Kid odmahnu glavom.

– Ne lupaj, Buče. Otkad si tako krvoločan?

– Ja nemam nameru da ga vučaram po ovom mraku – pljunu Buč. – A ako ti se momak toliko sviđa, ti ga ponesi . . .

– Ima ko da ga nosi – nasmeja se Kid. – Neka i one tri ženske jednom nešto korisno urade. Pozovi ih . . . Prokletstvo, ovaj momak čak i nema ni oružja kod sebe! Mora da je u strahu bacio revolver!

– Imam bolju ideju, Kide. Opasno je da se nas petoro muva po mraku i traži Beulu. Ostani ti ovde sa ženama da čuvaš Kolinsa, a ja idem da pogledam gde je ona. Važi?

– Može – saglasi se Kid posle kraćeg razmišljanja. – I . . . budi oprezan, Buče. Ta žena dobro gađa, video si.

– Ne brini ništa . . . Ona i ja već

ćemo se nekako sporazumeti...

Objasnivši devojkama gde će naći Kida, Buč oprezno počeo da se privlači kući u kojoj su se banditi nalazili do pre nekoliko minuta. Pretpostavljao je da žene još nisu uspele da se priberu.

Pažnju mu privuče neobičan šum koji je dopirao ispod jednog drveta. Šum koji je podsećao na žučan razgovor vođen uzbuđenim, glasnim šapatom.

Lice mu se u mraku raširi u osmeh. Žene... ne mogu a da ne brbljaju čak i na najneočekivanijim mestima.

Zaobišao je drvo u širokom luku i oprezno počeo da mu se privlači sa druge strane. Mesec je bio u poslednjoj četvrti, ali je njegova svetlost bila dovoljna da ipak razabere tri nejasne prilike u senci drveta. Posao su mu olakšali njihovi vatre ni pokreti i svetla haljina koju je jedna žena imala na sebi.

Sada je ležao u visokoj travi svega nekoliko stopa dalje, dovoljno blizu da čuje sve. Zadovoljno je klimnuo glavom kada je primetio da je jedna od žena Beula.

– Ali, kako, Beula? – poluglasno je govorila druga. – Sada će oni nas držati u opsadi... Da smo bar pripremili dovoljno hrane! Šta ćemo sa decom, sa starom Katarinom?

– Učinićemo isto što i oni – tvrdoglavo se opirala Beula. – Sledeće noći ćemo ih napasti i isterati odavde. Jedan dan možemo izdržati bez hrane, a vode imamo dovolj-

no.

– Beula... – umeša se i druga žena, u kojoj Buč prepoznađe Čariti Lenoks. – Maločas smo mi bile u zaklonu, a oni na otvorenom, pa smo opet izgubili nekoliko žena. A od njih niko, izgleda, nije čak ni ranjen! Zamisli tek šta će se dogoditi kada pođemo u napad!

– Ako već ne želiš da nam Kasidi i Kid pomognu, zašto ne bismo pokušali da se nagodimo sa Ikabodom Kolinsom – umeša se druga žena. – Možda će otići ako im damo zlato.

– Ne – odmahnu Beula glavom. – Ikabod Kolins ne želi zlato, on hoće da se sveti. Meni. Oni drugi bi svakako pristali, ali on ne.

Buč načulji uši. »Zlato!? Prokletstvo, otkud zlato u ovoj rupi?«

Čestitao je sam sebi što je odlučio da najpre prisluškuje žene. Nikad se ne zna, možda neka od njih kaže čak i gde se zlato nalazi...

Ali Beuli očigledno nije više bilo do razgovora. Oštrim pokretima je uputila preostale dve žene u pravcu kupatila, a ona ostala sama u senci drveta, zamišljeno prebirajući prstima po kundaku vinčesterke koju je držala u ruci.

Buč se osmehnū. Tiho se povukao nekoliko desetina stopa natrag, a zatim se ispravio i stao u zaklon jednog drveta.

– Beula! – doviknuo je šapatom.

– Ko je to? – čuo je posle kraćeg oklevanja.

– Buč Kasidi. Mogu li da govo-

rim s tobom?

Ponovo ćutanje, ali je Buč već znao kako će glasiti odgovor.

– Priđi, sasvim polako, sa rukama uvis ...

Osmehnuvši se, Buč krete u pravcu žene, sa rukama podignutim visoko iznad glave. Dočekala ga je sa vinčesterkom na gotovs, nepoverljivo ga odmeravajući ispod dugih trepavica.

– Šta hoćeš?

– Mogu li najpre da spustim ruke? – isceri se Buč. – Ovaj me položaj zamara.

– U redu – klimnu on glavom – ali bez gluposti, Kasidi. Jasno?

– Biću potpuno ozbiljan, časna reč – požuri Buč da ubedi. – Uostalom, i situacija je veoma ozbiljna. Koliko ste žena izgubili do sada? Beula obori pogled.

– Četiri. Njih tri su ranjene ... Džozana Kartrajt veoma teško.

– Pet – odmahnu Buč glavom. – I mala Sara je ubijena ...

– Sara ... lice žene dobi bolni izraz, ali je to trajalo samo jedan trenutak. – Naša osveta biće užasna – šapnu.

– Osveta? – podiže Buč obrve. – Mislio sam da Biblija zabranjuje osvetu? Ono o jednom i o drugom obrazu, kako ono bi?

– Biblija kaže i »oko za oko, zubi za zube« – tvrdim glasom reče Beula. – Sa tim psima se drukčije ne može postupati ...

– Najzad se u nečemu slažemo – osmehnu se Buč. – Nadam se da si

sada spremna da prihvatiš moju i Kidovu pomoć?

Na njegovo veliko iznenađenje, žena klimnu glavom.

– Da.

– Shvatila si da pucanj iz puške nije tako laka nauka, a?

– Jesam – reče tiho žena, obarajući pogled – ali po tako skupoj ceni ... Nikad to sebi necu oprostiti ...

On joj nežno dotače rame, ali se žena ipak trže pod njegovom rukom.

– Beula ... šta se dogodilo sa muskarcima?

– Muškarci ...

Unjenom glasom Buč ponovo oseti tračak prezira.

– Šta se dogodilo sa njima, Beula?

– Poubijali su jedan drugog – reče ona gorko. – Zbog zlata ...

– Zlata?

– Da, prokletog zlata. Džeremi Lenoks, on je bio muž Čariti Lenoks, našao je neku žicu u planini i najpre tajno kopao, dok ostali nisu otkrili šta radi. Svade su počele odmah, čak su i neke žene poludele za zlatom ... Lenoks je ubio Kartrajta, a Kolins i Madigan su ubili Lenoksa ... Posle toga je neko vreme vladao mir, sve dok Madigana jednog jutra nisu našli mrtvog kraj potoka. Valton i Hodi opuzili su Kolinsa, ali se nije moglo dokazati da ga je on ubio. Svejedno, svi su neprestano išli naoružani do zuba i ispod oka odmera-

vali jedni druge. Kolins je na kraju sačekao Valtona i Hodlija u zasedi i ubio obojicu ... To je bilo previše. Sakupila sam sve žene i zaklele smo se da više nećemo dozvoliti ubijanje. Stari Čarlston, Katarinin muž, stao je na našu stranu. Isterali smo Kolinsa iz grada, Kasidi, i mirno živeli sve dok se on nije vratio ... Da traži zlato ... i osvetu.

– Čarlston je u međuvremenu umro, zar ne?

Beula klimnu glavom.

– A tvoj muž ... šta se dogodilo s njim? – tiho upita Buč.

– On je, srećom umro mnogo pre toga – gorko se osmehnu Beula. – Kasidi, šta da radimo? – Ovo je užasno ...

– Prepusti to meni – mirno se osmehnu Buč i pređe rukom preko njene duge, meke kose. – To nije posao za žene, Beula, ma šta ti mislila o muškarcima. I još nešto ... zovi me Buč. Važi?

– Ohhh ...

S dugim uzdahom Beula klonu Buču u zagrljaj, ispustivši pušku iz ruke. Videlo se da je sve do sada samo s mnogo napora obuzdavala umor i borila se sa strahovitom odgovornošću koja je pala na njena pleća dolaskom bandita.

Buč se osmehnu, spuštajući usne u njenu kosu. Rukama je gladio njena obla ramena.

– Ti si divna, Beula – šapnu. – Kada jednom konačno shvatiš da si ipak žena ... Srećom, ja sam to shvatio mnogo pre tebe ...

Ona podiže svoje ogromne tamne oči prema njemu.

– Onda ... u kupatilu?

– Mnogo pre toga – odmahnu Buč glavom. – Čim sam ti video oči ...

– Buče ...

»Proklet da sam, ako ne iskoristim ovu priliku!« pomisli Buč. »Neka Đzadson i njegovi idu dodavola!«

Spustio je ruke niže i snažno privukao ženu uz sebe, dok se ona pokorno prepuštala zagrljaju. Potražio je njene usne u mraku, osećajući kako zariva prste u njegov kaput na leđima.

– Ne, Buče – progovori ona iznenada drukčijim glasom i njeno se telo ukruti u njegovim rukama. – Nije sad čas ...

Buču padoše ruke niz telo.

– Zašto?

– Ne – ponovi ona. – Kasnije ... kada sve ovo prođe, Buče ... onda.

Kao da potvrđuje njene reči, na drugom kraju grada zaori se potmuo pucanj. Beulino lice se smračilo.

– Čuo si?

– Jesam. Gde su ostale žene?

– Sve smo sklonili u kupatilo – osmehnu se ona. – To je ipak najčvršća zgrada, znaš.

– Pametno – klimnu Buč glavom. – Slušaj, idemo po Kida i one tri devojke. A sada konačno i jedna dobra vest: Kolins je u našim rukama.

– Zaista? Jedan manje, znači –

ravnodušno reče Beula sklanjajući kosu sa lica. – Jedan od njih je ranjen, to sam videla ...

Sagla se da dohvati svoje oružje iz trave. Kada se uspravila, lice joj je imalo tvrd i nepopustljiv izraz. Iznenada je izgledala mnogo starija nego trenutak ranije.

– Idemo, Buče. Idemo da obavimo taj posao ...

* * *

– Ne ... nisam ni rekao gde je zlato – promuklim glasom reče Ikabod Kolins.

Buč, Kid i Beula sedeli su u jednoj od sporednih prostorija zgrade koja je služila kao kupatilo, tamo gde su mogli da ispituju Kolinsa bez mešanja ostalih, zbijenih po drugim odajama, odakle je dopiralo neprekidno brbljanje. Bar neko vreme mogli su biti sigurni jer je već počinjalo da sviće, a i kuća je bila okružena stražama koje je rasporedio sam Sandens Kid.

– Ne bi ti pomoglo i da jesi – osmehnu se Beula. – Zlato smo još davno premestili u drugo skrovište.

– Koliko vas zna za to skrovište? – upita Buč radoznalo. Kid je zainteresovano pratio razgovor jer je reč »zlato« po prvi put pomenuta pred njim.

– Sve – sleže Beula ramenima. – Kod nas nije bio običaj da se nešto krije od ostalih ...

– Taj običaj ima i svojih mana –

umeša se Kid. – Oprostite na radoznalosti, ali o kakvom je to zlatu reč? Ili su me možda uši prevarile?

– Nisu, nisu, Kide – zacereka se Buč. – Dobro si čuo. Naše prijateljice ovde negde imaju gomilu zlata. Čudi me, Kolinse, da ranije nisi nekoga doveo da ti pomogne da ga se dokopaš?

– Nije me briga za zlato – procedi Kolins. Obrazi pokriveni retkom bradom bili su mu sivi od straha.

– Zašto si ih onda doveo? Da se osvetiš Beuli?

– N-n-neee ...

– Ma nemoj! Beula kaže da je to čula svojim ušima!

– Ja ... tako sam samo rekao Džadsonu i ostalima ... Želeo sam da se vratim u Holi, ali ...

– Ali nisi imao hrabrosti da to učiniš sam, a? – iskezi se Buč. – Beula, neka ga vode u onaj naš podrum. Mesto je ne može biti sigurnije čim Kid i ja nismo uspeli da se izvučemo.

– Niste? – tobože se začudi Beula. – Čudno, imala sam utisak da ste vas dvojica ipak izašli iz tog podruma, pa se bojim da nam i Ikabod Kolins tako ne ispari.

– Toga se ne moraš bojati – osmehnu se Buč. – Dobri duh koji je pomogao nama njemu sigurno neće pomoći.

Neko vreme pošto su Kolinsa izveli, u prostoriji je vladalo napeto ćutanje. Beula je ukočeno zurila u pod. Na licu joj se ogledao sav

umor neprospavane noći.

– Beula – nežno reče Buč – idi i odmori se. Do večeri se ništa ionako neće dogoditi. Uostalom, sada smo Kid i ja tu...

Ona podiže pogled, ali se u njenim tamnim očima ponovo videlo nepoverenje.

– I vi želite zlato, zar ne? – upita tiho.

Dva prijatelja se zgledaše.

– Pa... – poče Buč – bili bismo neiskreni kada bismo rekli da ga ne želimo, ali to zlato pripada gradu, zar ne?

– Dobićete ga onda – reče mirno Beula. – Nama nije potrebno. S tim bezvrednim metalom imali smo samo problema... Najbolje bi bilo da ga uopšte nisu ni našli gore u planini.

– Bezvredni metal, a? – dobaci Kid sa širokim osmehom. – Ne verujem da će se ostale žene s tobom složiti, Beula. S tim zlatom mogli biste preporoditi ovo mesto... Pretpostavljam da ga ima dovoljno čim se tolika gužva napravila oko njega.

– I previše – uzdahnu Beula. – Razgovaraćemo o tome... Idem zaista da legnem...

– Sedi već jednom, Buče – obrecnu se Kid na prijatelja, koji je besciljno koračao unaokolo sa rukama u džepovima od trenutka kada je Beula izašla. – Šta ti je? Ove ženske unaokolo te uzbuđuju?

– Ne... pitam se kako da izađemo na kraj sa Džadsonom i njego-

vim tipovima. Onaj Kejdz izgleda opasno, a?

– Oni Džadson su najopasniji – zamišljeno reče Kid. – Mada ni druga dvojica nisu naivni.

– Šteta što umesto Kolinsa nismo uhvatili nekog od njih...

– Varaš se, Buče – odmahnu Kid glavom. – Kolins nam je u ovom trenutku najdragoceniji.

– On? Šta ti je, Kide? Taj momak je potpuno nesposoban!

– Kukavica jeste, to stoji, ali Džadson misli da on zna gde se nalazi zlato. To je veliki adut u našim rukama. Možemo biti strpljivi. Pre ili kasnije Džadson će pokušati da se dokopa Kolinsa, a to je prilika za nas.

– Pazi, Kolins nije jedini koji zna za zlato – upozori Buč. – U stvari, on više to i ne zna, ali nije lud da to kaže Džadsonu. Samo, šta ako se oni dočepaju neke žene i ona im oda skrovište?

– Može se dogoditi i nešto drugo... da žene promene mišljenje i same im daju zlato samo da bi ih ostavili na miru.

– I to je moguće – klimnu Buč glavom. – To je za nas najneugodnije rešenje, a? Da li bi Beula to učinila?

– Beula ne... ali neke druge – da.

Buč sede s teškim uzdahom i osloni se leđima o zid.

– I?

– Šta i?

– Šta da radimo, do đavola?

Kid se osmehnu.

– Recept je jednostavan. Ohladićemo Džadsona i kompaniju, i zlatu je naše.

– Ništa jednostavnije – promrmlja Buč. – Sem te male formalnosti sa Džadsonom i kompanijom...

– Ne bi trebalo da bude suviše teško – zamišljeno je govorio Kid. – Oni ne očekuju i nas dvojicu, znaš. Verovatno još misle da imaju posla samo sa gomilom bezopasnih žena. Utoliko pre što je dan... Znaš šta, Buče? Hajde da ih iznenadimo, a?

– Kako da izađemo, do đavola? Neko od njih svakako drži ovu kuću na oku!

– No-ho-ho! prsnu Sandens Kid u smeh. – Imam strašnu ideju, Buče! – Ha-ha-ha!

– Šta ti je tu toliko prokletu smešno? – dreknu Buč. – Šta se cerekaš?

Sandens Kid se prosto previjao od smeha, čak su mu i suze potekle na oči. Buč besno odmahnu glavom i priđe prozoru. Zurio je kroz daske kojim je ovaj bio zakovan sve dok se Kid konačno nije umirio.

– Mogu li najzad da čujem taj tvoj šašavi plan – procedi kroz zube. – Mora da je nešto šašavo čim se toliko smeješ!

Kid odmahnu rukom, s napomom savladajući novu provalu smeha.

– Slušaj... Džadson i ostali poj-

ma nemaju da si i ti sa mnom, je li tako? Kejdž me može znati šta ga je lupilo po glavi u onom mraku, lako ga mogu ubediti da je to bila i neka ženska...

– Pa?

– Ništa. Izaći ću iz kuće kao da sam pobegao od žena i tako privući njihovu pažnju. Ti iskoristi tu priliku da se izvučeš na drugu stranu. Posle toga ćemo već videti... Najvažnije je da se obojica nekako izvučemo iz kuće, a?

– Šta ako zapucaju čim te ugledaju? – sumnjičavo reče Buč. – Pazi, oni nisu nikakvi amateri, Kide.

– Neće – samouvereno odvrati Sandens. – Pre svega, o meni imaju veoma loše mišljenje, i neće se uplašiti kada me ugledaju. Nego, ti moraš poneti i moje oružje...

– Izaći ćeš naoružan? – zinu Buč.

– Naravno. Mene su žene zarobile, sećaš se? I ne samo to...

– Nego?

– Videćeš. Idemo da kažemo Beuli šta ćemo učiniti.

U susednoj prostoriji zavlada tišina kada se njih dvojica pojaviše na vratima. Buč se nelagodno zavrpolji pred toliko otvorenih ženskih pogleda. »Odnos prema nama iznenada se potpuno izmenio,« pomisli. »Juče su nas prezirale, a danas...«

– Beula nije ovde? – upita Kid. – Hteli bismo da razgovaramo s njom.

– Samo s njom? – drsko dobaci

jedna povioka punačka plavuša, mereći ih obojicu vragolastim pogledom. – Možete i s nama ostalima malo porazgovarati. Najzad, ako baš mora da bude Beula, nemojte ići obojica... Ostavite i nama bar jednog...

– Vrlo – rado osmehnu se Buč – ali malo kasnije... Sada imamo pune ruke posla, moje dame!

– Časna reč? – dobaci plavuša podbočivši se o široke kukove, ali je njen pogled bio uperen samo u Kida.

– Nije te sramota, Margaret Volton! – vrisnu neko u gomili žena i Buč se iznenađeno okrete na tu stranu. Mala Nora, crvena kao bulka, besno je streljala pogledom stariju ženu.

– Ti ćuti balavice! – prezrivo uzvрати plavuša. – Još i ne znaš šta je muškarac...

– Dosta!

Beula je stajala na vratima, besno šibajući pogledom po prostori-ji. Buč se još jednom morao zadiviti poštovanju koje su joj ove žene iskazivale. I sada su sve začutale, pa čak i Margaret Volton, koja se, gundajući, povukla u jedan ugao.

– Šta želite opet vas dvojica? – hladno upita Beula, okrećući se njima.

– Imamo plan kako da se obračunamo sa Džadsonovom bandom – mirno reče Buč. – Želimo da se dogovorimo s tobom, Beula. Ništa drugo.

Ona je nekoliko trenutaka okle-

vala, a zatim se okrete da pođe.

– Dođite – dobaci preko ramena.

* * *

Buč strpljivo uzdahnu, mučeci se da bez suviše buke razlabavi još jednu dasku na prozoru kraj kojeg je čučao. Beula je stajala kraj njega, vireći kroz pukotinu između dasaka, spremna da ga upozori na svaki sumnjiv pokret u žbunju sa te strane kuće.

– Mislim da će biti dovoljno – prostenja Buč, ispravljajući ukočene noge. – Jedan dobar udarac i ove daske će izleteti.

– A ti za njima nasmeja se Beula. Čak i kratak odmor joj je prijao. Lice joj je bilo mnogo svežije. Tamne oči sijale su novim sjajem, a duga kosa bila je pažljivo začesljana.

– Dopada ti se? – otvoreno upita ona kad vide Bučov pogled na sebi.

– Veoma – uzdahnu on. – Samo, ta haljina...

– Bezoblična je, znam. i užasno mi stoji. Ovde godinaman ismo imale za koga da se oblačimo... a slučaj je hteo da nijedna od nas ne bude naročito vešta krojačica.

– Nije važno – velikodušno reče Buč. U očima mu je igrao šeretski plamičak. – Već sam video šta se nalazi ispod nje, znaš.

– Buče.

Glas joj je bio prekoran, ali je

Buč odmah osetio da ona ne misli ozbiljno. Čvrstom rukom je privukao uz sebe i nežno poljubio.

– Sada mi nećeš umaći – šapnuo je.

– Buče . . . nemamo vremena . . . Kid će izaći svakog trenutka.

– Neće dok ja ne kažem da sam spreman . . .

Ruke mu potražiše njene grudi. Ona ispusti prigušen, grlen zvuk zadovoljstva pribijajući se uz njega. Prsti su joj kopali oko njegove košulje sve dok nije osetio njene tople dlanove na leđima.

– Buče . . . oh, pardon!

Kidovo lice bilo je razvučeno u širok osmeh. Naglo je otvorio vrata odaje u kojoj se njih dvoje nalazilo i proturio glavu unutra.

– Buče, da li si spreman? – ponovi on, praveći se da ne gleda u Beulu, koja je prosto odskočila od Buča crvena u licu.

– Nisam – progunda Buč. – Vidiš da nisam, do đavola!

– Lažeš! – mirno reče njegov prijatelj. – Drži!

Dobacivši mu omanji zavežljaj, Kid zatvori vrata sa širokim osmehom ponovo na licu.

– Ja krećem Buče – ču se još jednom njegov glas kroz vrata.

Buč besno lupi pesnicom po jednoj od dasaka na prozoru. Ona se otkide i meko pade u travu na drugoj strani prozora. Beula se zakikota.

Podigavši Kidov zavežuljak sa poda, Buč se zagleda kroz novo-

nastalu rupu između preostalih dasaka.

Ni trenutak prekasno. U tom času lupiše spoljna vrata zgrade. Žene po dogovoru, složno zagrajaše. Odjeknu i nekoliko pucnjeva.

»Reci im slobodno da nišane u mene,« seti se Buč Kidovih reči dok se dogovarao sa Beulom. »Tako sam mnogo sigurnije da me nijedna neće pogoditi«

I pored sve ozbiljnosti situacije, Bočove usne razvukoše se u osmeh. Sandens Kid pokaza se u njegovom vidnom polju, ševrdajući levo i desno među žbunjem kao da želi da izbegne kišu metaka kojom su ga žene zasipale iz zgrade. Ali, to nije bilo ono čemu se Buč smejaao . . .

Sandens Kid, jedan od najelegantnijih ljudi svog vremena, trčao je između kuća ovog zabačenog grada samo u dugim, ne naročito čistim gaćama!

»Pa, možda će mu to pomoći da zavara Džadsona« pomisli Buč. »Mada mi se čini da je više želeo da impresionira sve ove ženske svojim telom!«

Nije bilo vremena da još i time lupa glavu. Osmehnuvši se Beuli, koja je zainteresovano gledala za Kidom, on ramenom izvali preostale tri daske na donjem delu prozora i smandrlja se kroz otvor u travu, vukući zavežljaj sa Kidovim odelom za sobom.

– Čuvaj se, Buče!

Nije odgovorio jer mu je sva paž-

nja bila skoncentrisana na to da neprimećen stigne do prvog žbuna. I Kidov revolver, zavučen za pojas, ga je žuljao pa on kroz zube procedi neku psovku.

Kid je već bio nestao u žbunju, ali su žene i dalje pucale i galamile, dajući tako i Buču priliku da se neopaženo privuče banditima. Ovaj se, međutim, nije oslanjao samo na to: njegov oštri pogled ispitivao je svaki zaklon u blizini, tražeći Džadsonovog stražara. Znao je da se tu negde mora nalaziti.

U širokom luku je zaobišao žbun iz kojeg je virila tamna cev puške, nastojeći da dobro zapamti njegov položaj.

»Džadsonovo skrovište verovatno je u onoj grupici drveća tamo, pomisli. I Kid je potrčao otprilike u tom pravcu... Džadson je odabrao dobro mesto. Biće veoma teško privući im se usred bela dana. Valjda će Kid uspeti dovoljno dugo da ih zabavi...

Prigušeno je opsovao jer je neoprezno došao u blizinu konja vezanih za drveće. Oni su se malo uznemirili kada su ga osetili. Moraće ponovo da napravi veliki luk oko skrovišta...

Pažnju mu privuče grohotan smeh koji iznenada dopre iz šumice. To je moglo značiti samo jedno: Sandens Kid je uspeo da dođe do skrovišta. Razbojnici su ga dočekali onako kako je i želeo: sa smehom i prezirom.

»Još stotinak stopa,« pomisli Buč. »Srećom, najlakši deo puta, kroz gusto žbunje. Moram samo paziti da ne napravim neki sumnjiv šum...«

Da bi oslobodio ruke, on zavežljaj sa Kidovom odećom gurnu pod jedan žbun. Bio je već u blizini mesta sa kojeg je imao odličan pogled na mali logor među drvećem. Smestivši se udobnije, Buč Kasidi načulji uši.

– Opasne su! – čuo je Džadsonov podsmešljiv glas. – Zar im je i ove noći bilo do toga?

– Nego šta! – odgovorio je Kid. Buč mu se morao nasmejati. Skrušeno je sedeo uz jedno drvo, još teško dišući i trudeći se da malo više podigne gaće, koje su mu neprestano spadale. Nije čuo što se tupi Barton neprestano kikota.

– Dosta, Bartone! – oštro reče Džadson, i grmalj učuta. – I! Šta govore o nama, Smite?

– Svašta... Ne znaju šta da rade. Uplašile su se kada su shvatile da se nećete šaliti, Džadsone. Neke su čak htele da se predaju, ali ostale nisu dozvolile. Ne znam da li znate... uhvatile su i Kolinsa!

– Tako sam i mislio – podrugljivo reče Džadson. – Kolins je čitav?

– Koliko znam, jeste – sleže Kid ramenima. – Drže ga u podrumu.

– Trenutno mi nije potreban – gundao je Džadson. – Proklete žene! Sasvim sam drugačije ovo zamišljao... Kada bih znao gde je zlato, pokupio bih se i odmah oti-

šao odavde ...

– Zlato? – naivno razrogači oči Kid. – Kakvo zlato? Ovde ima zlata? Nije moguće!

– Da si to znao, ostao bi kod žena, a? – zakikota se Kejdž.

– Đavola ... ni za sve zlato ovog sveta! Ljudi, noćas sam ih promenio osam ... Osam, časna reč!

– Ne laži! – zabrunđa Barton. – Da si rekao jednu, pa da ti i poverujem ...

– Časna reč – neubedljivo reče Kid. – Nisam oka sklopio ...

– Dosta! – preseče Džadson. – Šta sad da radim s tobom, Smite? Do đavola, umeš li bar da pucaš iz revolvera?

– Ja? Umem naravno.

– Drži!

Džadson dobaci Kidu revolver koji je izvukao iz pojasa ispod kaputa. Kid ga nespreno uhvati i okrete u rukama.

– Šta da radim s njim? Gde da ga stavim? – bespomoćno je gledao u svoje duge gaće.

– Da ne bi htio još i pantalone da ti dam? – zacereka se Džadson. – Slušaj, da li si video koliko ih je na straži? Ima li izgleda da šćepamo bar jednu?

– Ne znam – bespomoćno reče Kid. – Mene su stalno držali zatvorenog u jednoj sobi. Čim sam ja uspeo da pobegnem, straža im nije nešto naročito ...

– Sasvim tačno! – dobaci Kejdž. – Džadsone, da pokušamo ja i Barton da se prišunjamo? Gledaćemo

da uhvatimo bar jednu ... neku mlađu, a, Bartone?

– Može! – oduševljeno zabrunđa grmalj. – Može, može!

Džadson je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnu glavom.

– U redu. I pogledajte da li je Marti na svom mestu.

Iscerivši se jedan drugom, Kejdž i Barton podoše kroz žbunje. Buč se zgrči u svom zaklonu.

Pošli su na svega nekoliko stopa od njega, veoma neoprezno, ubeđeni da tu svakako nema nikakve opasnosti.

Kid je strpljivo sačekao da se šum njihovih koraka izgubi u žbunju, a onda je podigao pogled.

– Džadsone – progovorio je tonom sasvim drugačijim od malopredašnjeg.

Džadson se trže i ruka mu mahinalno polete prema revolveru. Onda odmahnu glavom i sa osmehom se zagleda u cev revolvera koju je Kid uperio u njega.

– Tako sam i mislio, Smite – reče. – Ako se uopšte zoveš Smit ... Od početka si mi bio sumnjiv. Da ne bi svašta pomislio, odmah da te upozorim ... Taj revolver je prazan.

– Znam – klimnu Kid glavom. – To sam već proverio, Džadsone, ali nemoj misliti da si već dobio bitku ...

– Je li?

Džadson se nagnuo nad već ugašenu vatru, tražeći malo žara za svoju cigaretu. Uspravio se hladno-

krvno odbijajući dimove i mereći Kida. – A zbog čega to?

– Ja ovde nisam sam.

Cigareta ispade iz razjapljenih Džadsonovih usta i on nepoverljivim pogledom zaokruži oko sebe. Ipak, bio je dovoljno mudar da ne posegne za revolverom. Buč razočarano uzdahnu. Prsti su ga već svrbeli da saspe jedan metak u glavu razbojničkog vođe.

– U redu.

Džadsonovo lice se iskrivi u nešto nalik osmehu. – Koliko vas ima?

– Samo još ja!

Buč se uspravio. Sada je stajao dvadesetak stopa dalje, potpuno opušten, sa desnom rukom nad drškom revolvera.

– Jasno – Džadson klimnu glavom. – I?

I Kid se uspravio, sa dobro poznatim neodoljivim osmehom na licu. Buč mu je dobacio revolver.

– Nemamo nameru da vas pobijemo, Džadsone – reče. – Mislim da će biti dovoljno ako se pokupite i nestanete iz ove doline.

– A šta ako se ponovo vratimo? – isceri se Džadson.

Kid se široko osmehivao.

– Stvari će se ovde promeniti, Džadsone. Žene su shvatile da se bez muškaraca ipak ne može. Veoma brzo će ovde postati pravi grad, ne samo grad žena kao do sada. Prema tome, ne bi uspeo, sem da dovedeš čitavu armiju...

– Možda si u pravu – zamišljeno reče Džadson. Oči su mu ispod nis-

ko spuštenog oboda šešira igrale kao na ulju. – U redu, otići ćemo pod jednim uslovom...

– Zlato – nasmeja se Kid.

– Tačno.

– Zaboravi zlato, Džadsone – odmahnu glavom Kid. – Nećeš ga dobiti.

– Uzećete ga vas dvojica?

– Naravno.

»Dobro mu je odgovorio,« pomisli Buč. »Taj bandit ne bi ni poverovao da mu je rekao bilo šta drugo«

»Ma to nije tako loša ideja...«

Džadson nemarno baci opušak sebi pod noge i zgnječi ga ogromnom čizmom, ali su njegove hladne oči i dalje bile uperene u Kida.

– Ne, do đavola – reče na kraju. – Mi smo stigli prvi, i zlato je naše.

– Ne, mi smo stigli prvi – ispravi ga hladnokrvno Kid. – A ako to zlato zaista toliko želiš, moraćeš malo da pucaš...

– Ja sam protiv vas dvojice? – odmahnu Džadson glavom. – Ne pada mi na pamet.

– Mogli smo te odmah ohladiti, zar ne? – dobaci Buč. – Imaćeš fer borbu ako želiš...

– Ko mi to garantuje?

Kid se široko osmehivao.

– Vreme je da ti kažem s kim imaš posla. Mene zovu Sandens Kid. Onaj džentlmen tamo je Buč Kasidi. Ta imena ti nešto govore?

Buč je morao priznati Džadsonu da ima zaista gvozdene živce. Ni jedna crta na njegovom preplanu-

lom licu nije se pomerila.

– Buč Kasidi i Kid – reče zamišljeno. – Do đavola ...

– Više u se ne dopada ideja o dvoboju? – nasmeja se Buč.

– Ne odahnu Džadson glavom. Desnom rukom skide šešir, podižući levu da obriše znoj koji mu se iznenada pojavio na čelu.

– Kide! - dreknu Buč, padajući u zaklon.

Bio je to stari revolveraški trik. Desna ruka, zaklonjena šeširom, munjevitom brzinom je mogla ščepati dršku revolvera upravo u trenutku kada bi se protivnik opustio misleći da onaj drugi odustaje od dvoboja.

»Dobar je ovaj Džadson, prokleta dobar prolete Buču kroz glavu.

Samo što je i Sandens Kid taj trik poznavao još od malih nogu. Pao je na levu ruku, nepogrešivo ciljajući desnom u široke grudi revolveraša. Tri pucnja gotovo su se slila u jedan još pre nego što je Buč uspeo da opali.

Silina udara olova u grudi okrenula je Džadsona oko ose i on se teško stropoštao na zemlju sa promuklim jaukom na usnama, koje je oblila krv iz prostreljenih pluća. Kažiprst desne ruke zgrčio mu se na obaraču pištolja, ali se metak zario u gustu travu u koju je pao.

– Gde su mi pantalone, Buče? – promuklo upita Kid.

– Požuri, Kide, do đavola! – proskita Buč. – Ima ih još trojica, zabravio si?

– Neka ih – osmehnu se Kid hladnokrvno, zakopčavajući košulju i trudeći se da nekako ispravi nabore na okovratniku. – Džadson je bio najopasniji.

– Čuli su pucnjavu ... Lako će zaključiti da se nešto dogodilo, i postati dva puta oprezniji! Šta ako se negde zavuku?

– Idi do đavola, Buče! Što me plašiš?

– Ne plašim te ... Stvari tako stoje.

– U redu ... u redu ... Idemo najpre po onog Martija. Ranjen je i sam. Trebalo bi da s njim lako izađemo na kraj.

Samo što je taj kolač bio tvrđi nego što su njih dvojica mislili. Marti se više nije nalazio u zaklonu žbuna kraj kojeg ga je Buč nešto ranije video. Shvativši da nešto nije u red, ranjeni bandit povukao se među gusto drveće kojem se ni sa jedne strane nije moglo prići. Metak iz vinčesterke, koji je Kida naterao da odmah zabije glavu u zaklon, na vreme ih je upozorio na to.

– Eto ti! – pljunu Buč. – Kako sada da mu priđem? A sve vreme moramo voditi računa i o onoj dvojici!

– Vidiš li ga ti?

– Đavola ga vidim! Negde je među onim drvećem. Bar da imam pušku!

– Buče ...

– A?

– Sećaš li se Ralstona?

– Dona Ralston zvanog Dugi Don? Kako da se ne sećam?

– Onda se sećaš i šta je napravio u Kolorad Springsu kada mu je Loni Hačins oteo žensku... Hačins je sa bandom bio zabarikadiran u kući kojoj se, kao i ovde, nije moglo prići ni sa jedne strane... Znaš šta je onda Ralston učinio?

– Kako da ne. Izuo je čizme, uzeo tri puna revolvera i kao lud potrčao sipajući neprestano vatru...

– I stigao do kuće, je li tako?

– Jeste... tako bar kažu. Ti bi hteo nešto slično da pokušaš, a?

– Imaš li neki drugi predlog?

– Nemam... Samo, Kide, da nisi nešto zaboravio?

Kid se zamišljeno osvrte oko sebe.

– Čini mi se da nisam. Zašto?

– Jesi, jesi. Ralstona su sahranili pola sata posle toga.

– Znam – teško uzdahnu Kid. – Samo što ovo ovde nije isto. Prvo, Marti je sam, a nas smo dvojica... Drugo, mislim da smo obojica brži od njega, a?

– Može biti... samo što nisam raspoložen da to proveravam!

– Šta ti je, Buče, do đavola! Šanse su samo fifti-fifti da će pogoditi jednog od nas!

– Previše za moj ukus! Šta ako se i ona dvojica odnekud umešaju?

– Neće – samouvereno reče Kid, skidajući čizme koje je samo trenutak ranije navukao. – Kad ti kažem...

– Idi do đavola – pljunu Buč.

Kako si stariji, postaješ sve luđi, umesto da se opametiš. A i ja sam lud što idem s tobom!

– Gde? Ti ideš sa mnom?

– Naravno... bez mene šanse više nisu fifti-fifti, zar ne?

Kid se osmehnu i lupi ga rukom po ramenu. Proverili su još jednom revolvere, a onda se razdvojili nekih tridesetak stopa jedan od drugog.

– Ko pre? – dobaci veselo Kid. – Na moj znak!

Poleteo je kao odapeta strela pre nego što je i dao znak za juriš. Buč pljunu i potrča za njim, pucajući iz revolvera u pravcu drveća iza kojeg se skrivao Marti.

»Prokletstvo,« pomisli, nikako da ga stignem, a trčim tako brzo da mi vazduh zviždi oko ušiju»

Malo se pognuo kada je shvatio da mu to oko ušiju zviždi olovo i besno opsovao. Kid je pogrešno procenio razdaljinu... popadaćemo pre nego što stignemo do tog prokletog drveća!

Kid se zato, nije prevario u proceni Martijeve veštine sa oružjem. Buč je iz iskustva znao da je veoma teško pratiti dva pokretna cilja istovremeno i podeliti svoju vatru između njih. Da bi po Martija stvar bila gora, verovatno se neće usuditi da ponovo napuni vinčesterku kada je isprazni, plašeći se da mu se za to vreme suviše ne približe. Nastaviće vatru iz revolvera, koji je mnogo manje precizan...

»Jeste« pomisli Buč, naglo skre-

ćući u stranu, ali smo sada i mi mnogo bliže ... Ovaj poslednji hitac gotovo mi je oprljio rame!

Bez daha se sručio u žbun koji je iskrsnuo pred njim i drhtavim rukama ponovo napunio revolver. »Sada je već mnogo lakše,« reče sebi, »i Kid i ja smo u zaklonu, a verovatno imamo mnogo bolje nerve od tog tipa ...«

Marti se, međutim, nije tako lako predavao. Ponovo odjeknu potmuli pucanj vinčesterke i teški metak prohuja iznad Bučovog zaklona.

»Prokletstvo, uspeo je da ponovo napuni pušku,« pomisli Buč. Biće tvrdo.

Izdajnički oblačić dima još je lebdeo oko drveta iza kojeg se Marti skriva. Buč se pobedonosno osmehnu. Još nekoliko stopa ulevo, i on će videti bandita.

Podigao je glavu da oslušne, ali je svud oko njega vladala mrtva tišina posle uraganske vatre u poslednjih nekoliko minuta. Marti je u zaklonu strpljivo čekao svoj trenutak.

Ali, gde je Kid?

Buč odmahnu glavom jer u gustom rastinju nije bilo mnogo izgleda da će otkriti prijatelja.

Pazivši da ne pokrene nijednu grančicu, on kao zmija počeo da puzi u stranu, neprestano držeći na nišanu revolvera drvo iza kojeg se nalazio Marti.

Samo što Martija više nije bilo tu!

Buč zabezeknuto spusti ruku sa revolverom. »Prokletstvo, gde je mogao nestati kada sam sve vreme držao drvo na oku?«

Mišići na leđima mu se zgrčiše i on natera sebe da podigne pogled. Kraj drugog drveta, desetak stopa od njega, stajao je Marti i pakleno mu se cerio. Cev vinčesterke bila je uperena pravo u Bučovo lice prst razbojnika počeo da se grči na okidaču ...

Pucanj, glasniji od svih koje je Buč ikada čuo u svojoj dugoj karijeri ...

»Prokletstvo, ništa ne boli!« pomisli Buč zatvorenih očiju. »Ili ... ili me je promašio!«

Ruka s revolverom mu polete naviše i on otvori oči. Marti je i dalje buljio i njega, ali mu je na licu sada bio samo iznenađeni izraz. Bespomoćno ispustivši pušku, obema rukama se stezao grudi, na kojima se širila krvava mrlja.

– Hajde ustaj! Buče! – zareža Kid odnekud iza njega. – Hoćeš ceo dan tu da se izležavaš?

– Uh ...

Buč obrisao znoj sa čela i lagano se ispravi, još nepoverljivo motreći Martija. Ovaj je pao na kolena, dodirujući čelom gustu travu i ne puštajući glasa od sebe. – Hvala, Kide ...

– Nema na čemu – nemarno do baci Kid. – Možda je trebalo da dozvolim da ti probuši tu šašavu glavurdu ... Uleteo si kao pravi žutokljunac!

Buč pride Martiju i gurnu ga nogom. Čovek je već bio mrtav. Grubi zavoj spao mu je sa ramena otkrivajući duboku, ružnu ranu crvenih ivica.

– Idemo odavde – reče Buč sa gađenjem, dohvatajući vinčesterku sa zemlje. – Ima ih još dvojica...

– Ako su pametni – proćedi Kid – nestaće odavde. Po ovoj pucnjava mogli su zaključiti da je stvar krenula naopako po njih.

– Da su pametni, ne bi se ni bavili ovim poslom – uzdahnu Buč.

– Šta, nas dvojica smo mnogo bolji od njih?

– Jesmo, do đavola! – ljutnu se Buč. – Nikada još nismo pljačkali bespomoćne žene, čini mi se!

– Do sada... A ove ženske i nisu tako bespomoćne, a?

Oprezno su izašli na ivicu šumice i zastali u zaklonu žbunja da osmotre okolinu.

– Kide, vidis li i ti što i ja?

Kid klimnu glavom.

– Daj mi tu vinčesterku!

– Predaleko je, do đavola!

– Svejedno... moram upozoriti žene!

Dve tamne prilike šuljale su se oko kupatila u blizini onog mesta gde se nalazila jedna od stražara oko zgrade. Nije bilo teško razaznati da je jedna od njih ogromni Barton.

Kid lagano prinese vinčesterku obrazu i cev se pokrenu sledeći bandite.

Buč iznenada pljunu.

– Prekasno, Kide! Šćepali su ih!

Odjeknuo je jedan jedini pucanj pre nego što su oba bandita upala u zaklon žbunja.

– Idemo! – dobaci Buč preko ramena.

Kid bez reči potrča za njim.

Trenutak kasnije, banditi izbiše iz žbunja, ali ne sami. Barton je za dugu kosu vukao jednu vitku žensku priliku, koja je posrtala nastojeći da ga sledi. Jurili su u pravcu najbliže kuće.

Iz kupatila dopre nekoliko pucnjeva, ali su svi proleteli visoko iznad glava male grupe. Nijedna žena očigledno nije imala dovoljno poverenja u svoju streljačku veštinu i plašila se da ne pogodi bespomoćnu devojkicu.

– Prokletstvo! – dahtao je Kid. – Nikuda više ne idem bez konja! Otadoše mi noge od ovolikog trčanja!

– Sad ćeš valjda bolje shvatiti svog konja! – dobaci Buč, iako mu se činilo da će mu se srce iskočiti iz grudi od napora. – Požuri, da stignemo do kuće pre nego što se ona dvojica snađu...

– Zaobići ćemo kuću... Sa te strane nas neće očekivati...

Malo promenivši pravac, njih dvojica se sjuriše kroz jednu leju ruža i Buč opsova kada mu se trnje zari u bosa noge. Ipak, bio je to dobar zaklon, koji ih je doveo u neposrednu blizinu kuće u kojoj su zatvarali Kejdža i Barton sa svo-

jom zarobljenicom.

– Do đavola – prošapta Buč kada je malo došao do daha. – Glupa građevina ima vrata i prozore samo sa prednje strane... Šta da radimo?

– Ti ne vidiš dobro, Buče? A tavan?

– Tačno, prokletstvo! Misliš da bismo mogli...

– Moraćemo... Vidiš ono drvo kraj kuće? Sa njega bi se moglo preći na krov, a?

– Obojica?

– Ne. Jedan mora ostati ovde da ih drži u šahu i privlači njihovu pažnju... pođi ti.

– To je posao za mačora, a ne za čoveka – progunda Buč. – Dobro... Kad čuješ čucnjavu unutra, upadaj, mada mislim da ću s tom dvojicom dripaca moći i bez tebe da izađem na kraj...

– Kao i s Martijem, a? – dobaci Kid kezeći se. – Budi oprezan, Buče, važi?

– Ne brini za mene – progunda Buč.

Sada više nije bilo potrebe za žurbom. Buč oprezno zaobiđe malu kuću da bi joj prišao sa bočne strane. Prozora, istina, nije bilo, ali su grube grede od kojih je bila sklepana ostavljale toliko prostora među sobom da je Buč mudro odlučio da sve vreme ostane u zaklonu.

Kid je za to vreme sistematskom vatrom iz vinčesterke zasipao prednju stranu kuće, ne dozvolja-

vajući braniocima ni oka da otvore.

Buč stisnu zube i na prstima pretrča do drveta pored samog zida kućice, očekujući da metak stigne svakog trenutak. Odahnuo je tek kada je pribio lice uz grubu koru i obrisao znoj sa čela. Ta dva momka unutra bila su prilično neoprezna...

Uostalom, bilo je i razloga za to. Sem Kida, sada su fasadu kuće zasipale vatrom i dve-tri hrabrije žene koje su pohitale da mu pomognu.

Gurnuvši revolver u futrolu, Buč poskoči i dohvati jednu nižu granu obema rukama. S malo napora, uspeo je da se izvuče na nju i duž susedne, deblje grane priđe uskom mračnom otvoru tavana.

»Ovo neće biti lako, do đavola« reče sebi. Daske koje su činile tavanicu bile su već istrulile, pa nije bio siguran da će podneti njegovu težinu.

Ipak, drugog izbora nije imao...

Oprezno prešavši na tavan, Buč počeo da puže duž jedne deblje grede, s mukom se uzdržavajući da ne kihne u gustom oblaku prašine koji se istog trenutka podigao oko njega.

Tu negde trebalo bi da se nalazi otvor kroz koji se može dospeti u prizemlje...

Zaista, otvor, zatvoren grubim drvenim poklopcem, nalazio se u samom središtu tavana. Požljivo ga opipavši prstima, Buč otkri da

nije zakovan. Jedan pokret biće dovoljan da ga odbaci u stranu i otvori vatru ako to bude potrebno...

A za to vreme...

Buč prisloni oko na jednu pukotinu među daskama. »Dobro sam mesto izabrao,« pomisli.

Kejdžu, koji je stajao kraj prozora, nazirao je, istina, samo noge, ali je zato gotovo čitav ostatak male prostorije video kao na dlanu.

Ogromni Barton stajao je oslo-njen uza zid između vrata i prozora. Ali njegov pogled nije bio uprt napolje...

Lagano je oblizivao suve usne, opčinjenim pogledom posmatrajući devojkicu koja je, sklupčana, ležala na podu pred njegovim nogama.

– Dodi ovamo – progovori promuklim glasom. Devojka se uplašeno trže, podižući lice prema njemu. Buč je to lice dobro poznao. Ebigejl...

– Dolazi ovamo! – ponovi Barton i rtnu devojkicu. – Čuješ li?

Nagnuo se i obema rukama je šcepao za ramena, podigavši je sa poda kao lutku. Lice mu je bilo iscereno, oči staklaste. Iz ugla usana curila mu je pljuvačka.

Lako, kao u šali, šcepao je rukama njenu haljinu i rastrgao je do pojasa. Pocepana tkanina bešumno je pala na pod.

Buč oseti kako se i njemu usta suše. Ebigejl je imala savršeno telo, puno i čvrsto, telo koje bi sva-

ki muškarac poželeo.

Potmulo riknuvši, Barton se baci na nju i obori je na pod, gotovo potpuno je pokrivajući svojom telesinom. Jednom rukom borio se da raširi čvrsto stisnute devojkicine noge.

Buč zaškruta zubima. Tako bi mu rado sada sprasio jedan metak u zadnjicu, ali...

Ali je devojka ležala pod njim, i metak bi svakako pogodio i nju...

»Prokletstvo!« opsova Buč u sebi. »Pa drolji se ovo dopada!«

I zaista, jedan Bartonov pokret izložio je Bučovom pogledu lice Ebigejl. Nije bilo nikakve sumnje, devojka je poluzatvorenih očiju uživala u svim grubostima grmlja!

Potpuno zaboravivši na opreznost, Buč jednim pokretom ruke odbaci poklopac sa otvora i smelo skoči nogama napred. Zateturao se, ali je ostao na nogama. Krajikom oka uhvatio je Kejdžov pokret kraj prozora i bez razmišljanja opalio u njegovom pravcu.

Kejdž je opalio gotovo u istom trenutku, ali su oba hica promašila. Da je u tom trenutku bandit imao revolver, bio bi to verovatno kraj priče o Buču Kasidiju. Ovako, čak i onaj delić sekunde dovoljan da se vinčensterka repetira bio je presudan.

Drugi Bučov metak pogodio je Kejdža pravo u iskežena usta. On se srozao uza zid, ostavši u sedećem položaju i buljeći praznim očima.

ma u Buča.

Barton je s promuklim krikom skočio na noge i kopao po futroli koja mu je sada visila negde kraj desnog kolena. Njegove zakrvavljene oči pokazivale su samo neizmerno iznenađenje.

Buč hladnokrvno sačekao da se prsti grmalja sklope oko drške revolvera, da ga povuče iz futrole i upola podigne...

Onda je pritisnuo obarač, jednom, drugi, treći put...

Treballo je dosta vremena da se dim razide u maloj prostoriji. Buč se okrete Ebigejl, koja je sklopljenih očiju još ležala na istom mestu.

– Hajde ustaj dobaci! – Oni će uskoro doći.

U pogledu kojim ga je prostrelila videla se samo čista mržnja. Uspravila se i podigla svoju pocepanu haljinu sa poda kao da Buča tu nema, ne obraćajući pažnju čak ni na tanak mlaz krvi koji joj se slivao niz butine.

– Žao ti je što sam te prekinuo, a? – isceri se Buč. – Dopada ti se, izgleda. Ako si raspoložena, uvek možemo da nastavimo...

– S tobom?

Devojka prezrivo pljunu na pod pored njegove noge.

– Nikad!

– Ebigejl! Šta se ovde dogodilo?

Kid i Beula stajali su na vratima. Žena je odmah uzbuđeno pritrčala Ebigejl i pokušala da joj pomogne da prikrije golotinju.

Ebigejl je nije ni pogledala. Pre-

bacila je haljinu preko ramena i podignute glave izašla napolje.

Kid namignu Buču prateći je pogledom. Ovaj bespomoćno sleže ramenima...

* * *

Buč Kasidi je ležao u udobnoj postelji, s rukama pod glavom, i buljio u čistu belu tavanicu.

»Kako se to sve brzo zaboravlja,« mislio je. »Mrtvi su pod zemljom, Kolinsa su još jednom oterali iz doline. Kid neprestano leti unaokolo, čas za ovom, čas za onom devojkom... A ja? Ja se došadjem...«

On sa uzdahom sede i spusti noge na pod, tražeći duvankesu u džepu košulje iako su mu usta bila gorka od duvana.

Kada bi ovde bilo bar malo viskija...

A ni Beulu nikako nije uspevalo da nađe nasamo. Istina, imala je pune ruke posla dok sve nije dovela u red, ali opet... mogla je i njemu posvetiti koji trenutak.

Sunce je zalazilo. Za koji trenutak na dolinu će pasti mrak. Sve će se umiriti. Žene su ovde rano legale. A šta bi i radile noću kada nema muškaraca?

»Sem nas dvojica, osmehnu se Buč za sebe. »Kid to koristi, nema šta, dok ja... Kad sam lud, »pomisli prezrivo. »Njih nekoliko jasno mi je dalo do znanja da ne bi imale ništa protiv ako bi im prišao,

ali Beula . . . Beula, koja na mene uopšte ne obraća pažnju . . .«

Po dolini su zasvetlele prve svetiljke i Buč se odmače od prozora. »Baš idem da prošetam malo,« reče sebi. »Ucrvaću se u ovoj rupi«

Naravno, noge su ga i protiv njegove volje povele pravo prema Beulinoj kući. Bila je mračna, a na kucanje se niko nije odazvao.

Zapalivši novu cigaretu, Buč leno spusti ruke u džepove. Na koju stranu da krene?

Pažnju mu privuče grupica koja se iznenada stvorila pred jednom osvetljenom kućom. »Kuća stare Katarine,« seti se Buč. »Hajde baš da pogledamo šta se to događa . . .«

Žene su istezale vratove da bi provirile kroz vrata. Bile su suviše uzbuđene da bi primetile njegov dolazak. Buč se nadviri iznad njihovih glava i iznenadi se kada u bleštavo osvetljenoj prostoriji opazi Kida sa nekim nobičnim izrazom na licu.

Dve žene kojima je upustva izdavalala Beula pažljivo su uklonile postelju u kojoj je ležala starica zbrčkanog lica, takođe raširenog u topao smeh.

– Tu ste sve vreme držale zlato? – nasmeja se Kid. – Niko se toga ne bi setio, časna reč!

Odjeknu veseo ženski smeh, a Buč se trže. Zar su te glupače ipak odlučile da njima dvojici daju zlato?

Dve žene su već iz skrovišta ispod postelje izvlačile kesice od

grubog platna, pažljivo uvezane kožnim vrpčama. »Jedna, dve . . . četiri, šest« brojao je u sebi Buč. »Nije mnogo . . . ali ni malo, do đavola! Samo . . .«

Nešto mu se nije dopadalo. Te kesice kao da su bile suviše lake za zlato . . .

I Kidovo lice se malo namračilo dok je vešto razvezivao jednu vrećicu. Široko je rasuo žućkasti prah po stolu pred sobom i princeo petrolejku malo bliže.

Kada je ponovo podigao pogled, na licu mu je lebdeo smeh.

– Moje dame, moram vas razočarati . . . Ovo nije zlato!

Niko nije progovorio ni reči. Prostorijom se samo razlegao dubok uzdah.

– Žao mi je . . . – tiho dodade Kid. – Vaši muževi, očigledno nisu se razumevali u to . . . Ovo je takozvano mačje zlato, veoma slično pravom, ali zlato svakako nije . . .

– Sva ta krv . . . sav strah – prošapta neko – uzalud . . .

Buč se okrete i tiho odmače od osvetljenog kruga. »Prokletstvo, baš nam nije suđeno da se obogatimo,« pomisli. »Čak ni kada nam nešto poklanjaju, od toga na kraju nema ničeg!«

I ponovo je ležao na onom istom udobnom ležaju, odbijajući zamišljeno dimove prema tavanici. Noge su ga već svrbele. Bilo je vreme da on i Kid krenu dalje . . .

Neko tiho zakuca na vrata.

– Ko je?

– Ja sam. – Na vratima je stajala Beula, vedrog lica i blistavih očiju. Nešto je skrivala iza leđa.

Buč skoči na noge.

– Najzad ...

– Čekao si me?

– Samo da znaš koliko ...

– Moram ti najpre nešto reći – uozbilji se žena. – Razočaraćeš se, verovatno. Ono što smo tolike godine čuvali ... uopšte nije bilo zlato!

– Znam – klimnu Buč glavom. – I nije me briga! Čudi me samo što ti nisi nimalo razočarana.

– Ja? – osmehnu se ona. – A zašto bih bila? Zlato nam je donelo samo nesreću, ništa drugo. Osećam se kao da mi je neki teret pao sa srca ...

– Šta to kriješ iza leđa?

Ona ga je gledala pravo u oči.

– Čisto rublje. Pošla sam da se okupam, Buče ... hoćeš li sa mnom?

On proguta pljuvačku.

– Ludice – progundā. – Kakvo glupo pitanje!

Žurili su kroz noć, s rukom u ruci, kao deca. Beula je zastala na ulazu u zgradu da upali petrolejku koja je visila kraj vrata.

– Ima puno tople vode – prošaputa. – Spremila sam i jedno veliko korito ... Možemo se kupati zajedno, Buče.

– Đavolski sam prljav, Beula – upozori je Buč. – Možda bi bolje bilo da najpre ...

– Ne! – čvrsto reče ona. – Ako bude potrebno, izribaću te svojim rukama, Buče Kasidi!

On rezignirano sleže ramenima i odgurnu vrata koja su vodila u prostoriju sa velikom zidanom peći. Beula podiže malo lampu koju je nosila u rukama.

U ogromnom koritu nasred oda je ugodno je sedeo Sandens Kid sa cigaretom u zubima, ne pokazujući ni traga iznenađenja. Obema rukama nešto je potiskivao pod vodu.

– Kide! – zinu Buč. – Do đavola, šta radiš ovde?

– Tražim zlato – hladnokrvno odgovori Kid ne vadeći cigaretu iz usta. Buč i Beula se zgledaše.

U koritu nešto zašume i nad površinom vode pojavi se zacrvenelo lice male Nore, koja se borila za dah. Ljupko i prkosno prostrelila je pogledom dvoje pridošlice, pokrivajući rukama grudi.

– Vidite, našao sam ga – osmehnu se Sandens Kid i prođe rukama kroz dugu zlatnu kosu devojke.

Buč Kasidi i Beula prsnuše u smeh.

– Ima li ovde još kakvo korito? – upita Buč.

U SLEDEĆEM
BROJU

SATANSKA ZAVERA

